

Ν. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χερτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π. Παῦ. — Γεωργίου Ὀρέ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Ι. Π. Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτῆα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31^ν τρέχοντος τοῦ 5^{οῦ} ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται, ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔλξηεν ἤδη τὴν 30^{ήν} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

Κάτωθεν τοῦ πύργου ὁ στρατηγὸς ἀπεθαύμαζε τὴν στερεότητα τῶν τοίχων.

— Ἴδού, εἶπε τῷ δὲ Πρέλ, στερεὸν οἰκοδόμημα, τὸ ὁποῖον θὰ ζήσῃ περισσότερον ἀπὸ ἡμᾶς. Διάβολε! ὅποια φωλεὰ ἀετῶν.

— Τί λέγετε, στρατηγέ, θ' ἀνέλθῃτε;

— Σὰς περιμένω. Εἶναι φρονιμώτερον.

Ὁ στρατηγὸς οὐδαμῶς διανοοῖτο ν' ἀνέλθῃ τὰς ἀνωτέρας βαθμίδας τὰς ἀγούσας εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ πύργου.

Ἄλλως τε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξήρχοντο αὐτοῦ ὁ κόμης καὶ ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ.

Ὁ Μάξιμος μόνος ἐπεχείρησε τὴν ἀνάβασιν.

Μόλις φθὰς εἰς τὸ διάστημα ἐξεπλάγη ἀκούσας φωνὰς ζωηρᾶς συζητήσεως. Προ-

χώρησε μετὰ προφυλάξεως καὶ μετ' οὐ πολὺ εὐρέθη ἐνώπιον τῆς ἐρωμένης τοῦ φίλου του, ἣν ὁ Κλαύδιος Κερανδάλ προσεπάθει νὰ παρηγορήσῃ.

— Ἀρετέ με, ἔλεγεν ἡ νεᾶνις ἡ ζωὴ μοὶ εἶναι ἐπαχθής. Ἦθελα νὰ τιμωρηθῶ διὰ τὴν ἀφροσύνην μου ριπτομένη ἀπὸ τοῦ ὕψους τούτου καὶ θραύουσα τὴν κεφαλὴν. Νὰ παραδοθῶ εἰς τὸν ἄπιστον ἐκεῖνον! Νὰ πιστεύσω τὰς ὑποσχέσεις του καὶ τὰς δολοπλοκίας του! Εἶναι ἀπελπιστικόν!

Αἴφνης εἶδε τὸν μαρκήσιον ἀτενίζοντα αὐτὴν μετὰ συμπαθείας.

— Σεῖς! ἠρώτησεν αὐτόν.

— Ἐγώ, ναί, ὅστις σὰς λυποῦμαι ἐξ ὅλης καρδίας. Εἰσθε ἐδῶ;

— Ναί.

— Ἦκούσατε τὰ πάντα;

— Τὰ πάντα. Τὴν εἶδα γονυκλινῆ ἐνώπιον τῆς νεάνιδος ἐκείνης, ἥτις ἀξίζει πλείτερον αὐτοῦ, καὶ προσπαθοῦντα νὰ ἀπατήσῃ καὶ αὐτήν. Ἦκουσε τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτός του καὶ τῆς καταφρονήσεως διὰ τὰς ἄλλας.

Αἴφνης δὲ παραφερομένη ὑπ' ὀργῆς:

— Σεῖς, ὅστις θὰ τὸν ἐπανάδητε, ἀνέκραξεν, εἶπατε αὐτῷ ὅτι με εἶδατε, ὅτι ἐκ τύχης ἐγενόμην μάρτυς τῆς ἀτιμίας του, διότι μόνον σκοπὸν ἔχει νὰ συνετερισθῇ τὴν περιουσίαν τῆς ἀτυχοῦς ἐκείνης. Εἶπατε αὐτῷ ὅτι εἶνε ἐλεύθερος, ὅτι δὲν ἔχει τι νὰ φοβηθῇ ἀπὸ ἐμέ: ὅτι ἡδυνάμην νὰ ἀνοίξω τοὺς ὀφθαλμούς τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ, ἀλλ' ὅτι δὲν τὸ ἔπραξα, διότι οὔτε νὰ σκεφθῶ πλέον δι' αὐτὸν θέλω. Εἶπατε αὐτῷ ὅτι ἡ ἀποστροφή ἐξήλειψε τὸν ἔρωτα ἐκ τῆς καρδίας μου, ὅτι θὰ αἰσχυρθῶ νὰ δώσω τὸ ὄνομά του εἰς τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον φέρω εἰς τὰ σπλάγγνα μου, καὶ τὸ ὁποῖον θὰ ἐπρωτίμων νὰ ἴδω νεκρόν, διότι τὸ ὄνομά του εἶναι ὄνομα ἀνάνδρου καὶ ὑποκριτοῦ, ὅτι ἡ μόνη μου θλίψις εἶναι ὅτι ἐκ τῆς ἀτιμίας, τὴν ὁποίαν μοὶ προσῆψε, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ θέσω τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν χεῖρα ἀνδρὸς ἐντίμου, ὅτι δὲν θέλω νὰ με ἴδῃ. Εἶπατε τέλος αὐτῷ ὅτι μοὶ ἔχει

ὑποσχεθῆ τὸς τίτλους του, ἀλλ' ὅτι τὸν ἀπαλλάσσω πάσης πρὸς με ὑποχρέωσεως, διότι θὰ ἡσχυρόμην νὰ καλῶμαι κόμησσα δ' Ἀμβαρῆς.

Ὡμίλει μετὰ πολλῆς ζωηρότητος. Ἡ ὀργὴ ὑπερξεχείλισεν ἐν αὐτῇ. Ἀλλ' ἡ ἐξέγερσις αὐτῆ ταχέως παρήλθε καὶ δάκρυα ἔρρευσαν ἐπὶ τῶν ἐξευθέρων παρεῖων τῆς.

Ὁ δὲ Πρέλ προσεπάθησε νὰ καθησυχάσῃ αὐτήν.

Ἐκείνη ἀπέθησεν αὐτὸν ἐλαφρῶς.

— Δὲν μνησικακῶ ἐναντίον σας, εἶπεν αὐτῷ. Σεῖς εἶσθε καλλίτερος ἐκείνου. Ὑπάρχουσι πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἡδύνασθε νὰ μοὶ ἀποκαλύψητε. Προσπαθήσατε νὰ με κάμετε νὰ τὸ ἐννοήσω. Δὲν ἤθελα νὰ το ἐννοήσω τόσον ἥσαν φοβερά. Εἰσθε φίλος του καὶ μεταξὺ σας δὲν προδίδεσθε. Χαίρετε! Δὲν θὰ ἰδωθῶμεν πλέον. Ὅ,τι μοὶ ἐνθυμίζει τὸ παρελθόν τοῦτο μοὶ εἶναι ἀφόρητον. Θὰ ἀρχίσω νέαν ζωὴν.

— Τί θὰ πράξητε;

— Ὅ,τι δυνθῶ.

— Μὴ λησμονήσητε ὅτι ἔχετε φίλους ἀφοσιωμένους. Θὰ ἐπανεέλθετε εἰς Παρισίους;

— Τὸ ἀγνοῶ.

— Θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε νὰ σὰς ἐπανίδω;

— Πρὸς τί;

— Δὲν μνησικακεῖτε ἐναντίον μου;

— Ἄ! ὄχι. Ἐκεῖνον μόνον οὐδέποτε θὰ συγχωρήσω καὶ ἐμαυτὴν ὅτι τὸν ἐπίστευσα.

Καὶ ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα, ἣν ἐκεῖνος ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του.

Κάτωθεν τοῦ πύργου ὁ κόμης καὶ ὁ στρατηγὸς ἀνυπομόνου.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἔριππος ἀπεμακρύνετο βάρδην εἰς τινα ἀτραπόν.

Ὁ μαρκήσιος ἐσφιγξεν τελευταῖον τὴν χεῖρα τῆς κρεολῆς.

— Δὲν σὰς ἀποχαιρετῶ, εἶπεν αὐτῇ, θὰ σὰς ἐπανίδω!

Καὶ ἐξηφανίσθη ἐν τῇ ἐλικοειδεῖ κλίμακι.

Ὁ ἤχος τῶν βημάτων του ἀντήχει ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῶν σκοτεινῶν διαδρόμων,

εἶτα ἐξηλείφθη, οἱ δὲ δύο νέοι ἔμειναν μόνοι.

Ὁ Κλαύδιος Κεραυδᾶλ ἠκολούθησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τοὺς ἰππότες, οἵτινες κατέφθασαν τὴν δεσποινίδα δὲ Φοντερόζ, μέχρις οὗ ἐξηφανίσθησαν ἐν μέσῳ τῶν δασῶν.

Ἡ Ζουάννα ἔτρεμεν ἀκουσίως ἐκ τῶν βιαιῶν συγκινήσεων, ἃς ὑπέστη. Ὁ Κλαύδιος εἰς τινῶν βημάτων ἀπόστασιν ἀπ' αὐτῆς, μὴ τολμῶν νὰ διαρρήξῃ τὴν σιγὴν αὐτῆς, οὐδὲ νὰ τὴν ταραξῇ εἰς τὰς σκέψεις της, ἤκουε τὸν κρότον τῶν συγκρουομένων ὀδόντων αὐτῆς.

Τέλος ὁ Κλαύδιος ἐπλησίασε τὴν Ζουάνναν καὶ εἶπεν αὐτῇ:

— Ζουάννα, εἰξεύρω τὰ πάντα. Ἐμαθα τὰ μυστικά σας ἀκουσίως μου καὶ ἀκουσίως σας ἴσως. Εἶσθε πολὺ δυστυχῆς!

— Ὡ! ναί.

— Ἀνετράφην ὡς σεῖς. Ἐγεννήθημεν διὰ νὰ ἐνωώμεθα. Θέλετε νὰ ἐνώσωμεν τὴν τύχην μας; Θὰ ὑποστηριχθῶμεν ἀμοιβαίως. Σᾶς προσφέρω ἤδη ὅ,τι πρὸ ὀλίγου σᾶς προσέφερον. Θέλετε νὰ γείνετε σύζυγός μου;

— Πῶς, εἶπατε, ἀνέκραξεν ἡ κρεολή, ὅτι γνωρίζετε τὰ πάντα καὶ ...

— Σᾶς ἀγαπῶ, ναί.

— Εἶναι ἀδύνατον.

— Σᾶς ἀγαπῶ, ἐπανελάβεν ὁ Κλαύδιος.

— Εἶμαι ἀναξία ὑμῶν.

— Σᾶς ἀγαπῶ, εἶπεν ἐκ τρίτου ὁ νεανίας. Εἶσθε ὑπερήφανος, Ζουάννα! δὲν θὰ συγχωρήσετε τὴν ὕβριν, τὴν ὁποῖαν σᾶς ἐπροξένησαν. Θὰ λησμονήσετε τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, ὅστις δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκτιμῆσθαι τοιοῦτον θησαυρόν.

— Ἀλλὰ σκεφθῆτε, φίλε μου! Αὐτὸ τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς ἄλλον! Ἡ ἀνάμνησις τοῦ παραπτώματός μου! Εἶναι ἀνυπέβλητον κώλυμα. Ὁ κόσμος θὰ σᾶς μεμφθῇ καὶ βραδυτέρον!...

Καὶ ἐκάλυψε διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον.

— Ὁ κόσμος ἔχει πλειότεραν καρδίαν ἢ ὅσον λέγετε. Πᾶς τις θὰ σκεφθῇ ὅτι ἔχετε πολλὰ προσόντα ἵνα μὲ ἐλκύσετε καὶ ὅτι ἔχω πολὺν ἔρωτα, ὥστε νὰ κατανικήσω μίαν πρόληψιν. Τὸ παιδίον σου θὰ τὸ θεωρῶ ἰδικόν σου καὶ θὰ τὸ ἀγαπῶ χάριν ὑμῶν. Ὁμνῶ εἰς ὅ,τι ἔχω ἱερώτερον ὅτι οὐδέποτε θὰ ἀκούσητε παρ' ἐμοῦ λέξιν ἐπιπλήξεως, ὅτι δὲ θὰ διέλθω τὸν βίον μου ἀσχολούμενος νὰ σᾶς κάμω νὰ λησμονήσετε διὰ τῆς χαρᾶς τοῦ παρόντος καὶ τῆς ἡρεμίας τοῦ μέλλοντος, τὰ παθήματα τοῦ παρελθόντος. Δέχεσθε;

— Ἀρνοῦμαι! Ἀκούσατέ με, ἐπέλαβεν ἡ νεανίς. Ὁμνῶ καὶ ἐγὼ ὅτι οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὰς λέξεις σας. Θὰ ἐνθυμοῦμαι μέχρι τοῦ τάφου τὴν θυσίαν, ἣν μοὶ προσφέρετε. Κλαύδιε, εἶσθε εὐγενῆς τὴν καρδίαν ὡς καὶ τὴν καταγωγὴν. Ἄγνωθ τί ἐπιφυλάσσει ἡμῖν τὸ μέλλον. Ὅπου δήποτε καὶ ἂν εὐρίσκωμαι, εἰς οἰανδήποτε καὶ ἂν διατελῶ θέσιν, ἂν ἔχετε ἀνάγκην ἐμοῦ, εἰδοποιήσατέ με. Θὰ σπεύσω. Θὰ εἶμαι ἀδελφὴ σας! δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ εἶμαι σύζυγός σας, καὶ ἂν ποτε εἶσθε δυστυχῆς, θὰ σᾶς παρηγορήσω.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ Κλαύδιος, δέχομαι. Ὁ χρόνος θὰ σᾶς θεραπεύσῃ καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐλπίζω τὸ πᾶν.

Ἡ νύξ ἐξηπλοῦτο ὀλονέν.

Ἡ φωνὴ τοῦ φύλακος τοῦ πύργου διέκοψε τὸ γόητρον.

— Ἐ! παιδιά! ἀνέκραξε, θὰ κλείσω!

— Ἐλθετε, εἶπεν ὁ Κλαύδιος, καὶ προσέξατε, διότι μόλις θὰ βλέπωμεν εἰς τὸ σκότος.

Ἐβάδιζε πρὸ τῆς συντρόφου του δεικνύων αὐτῇ τὰ κινδυνώδη μέρη καὶ δίδων αὐτῇ ἐνίοτε τὴν χεῖρα διὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ.

Ἡ χεὶρ ἐκείνη ἔτρεμεν ὀλίγον.

Ἡ Ζουάννα ἠὲ χαρίσται αὐτὸν διὰ συγκινημένης φωνῆς.

— Προσέχετε, ἐπανελάμβανεν αὐτῇ συχναίως.

Κάτωθεν ὁ φύλαξ ἀνυπομόνει.

Οἱ δύο νέοι ἔσπευδον.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Κλαύδιος εἰσῆρχετο εἰς τὴν κατωτέραν αἴθουσαν ἐστράφη ζωηρῶς.

Κραυγὴ ἠκούσθη εἰς τοὺς σκοτεινοὺς θόλους.

Ἡ Ζουάννα διατελοῦσα ὑπὸ τὸ κράτος τῶν συγκινήσεών της προσέκοψεν εἰς τινα λίθον ἐπὶ τῆς κλιμακος καὶ ἀπωλέσασα τὴν ἰσορροπίαν ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀπὸ ὕψους δέκα ποδῶν.

Ὁ φύλαξ ἔσπευσε, τεθλιμμένος διὰ τὸ ἀτύχημα, οὐτινος αὐτὸς ἦν ὁ αἴτιος ἀκουσίως.

— Δυστυχημένη, ἀνέκραξε, Χριστέ μου!

Ὁ Κλαύδιος εἶχεν ἀνεγείρει τὴν φιλίαν του καὶ ἐκράτει αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Ἐπληγώθητε; ἠρώτησεν αὐτήν.

— Δὲν πιστεύω. Μία συγκίνησις περισσότερο, εἶπε προσπαθῶσα νὰ μειδιάσῃ.

Ὁ φύλαξ ἀνῆψε δάδα ἐκ ρητινῆς. Ὁ Κλαύδιος ἐξήτασε τὴν Ζουάνναν καὶ εἶδεν ὅτι ἡ κεφαλὴ αὐτῆς οὐδόλως εἶχε πληγωθῆ, ἀλλὰ μόνον ὁ ἀριστερὸς βραχίον.

— Ἐμπρός, εἶπεν ὁ Κλαύδιος, ἵνα καθήσυχασθαι αὐτήν, δὲν εἶναι τίποτε, θὰ ὑπάγωμεν σιγὰ σιγὰ εἰς Ἐλβέν καὶ δὲν θὰ εἴπωμεν εἰς κανένα τίποτε.

Ὁ χωρικός, ὅστις ἐγνωρίζε τὸν νέον Κεραυδᾶλ ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας, ἐζήτηε ἀπείρους συγγνώμας, ὡς εἰ ἐκεῖνος ἦν ὁ αἴτιος τοῦ συμβεβηκότος.

— Εὐτύχημα εἶναι, κύριε Κλαύδιε, ποῦ εἶσατε γλατρός. Ἐπρεπε νὰ ἀποκατασταθῆτε ἐδῶ ὅσον τόπον μας, θὰ μᾶς ἐγατρεύατε καὶ δὲν θὰ σᾶς ἀφίναμε νὰ σᾶς λείψῃ τίποτε.

Συνώδευσε τοὺς δύο νέους μέχρις ἀποστάσεώς τινος ἐκφράζων ὀλονέν τὴν θλίψιν του.

Ἡ Ζουάννα ἐξηκολούθησεν εἶτα τὸν δρόμον της στηριζομένη ἐπὶ τοῦ Κλαυδίου, λαμβάνοντος τὰς τρυφερωτέρας δι' αὐτὴν προφυλάξεις.

Ἐν τούτοις δεινῶς ὑπέφερε, πλὴν δὲν παρεπονείτο.

Ἐνῶ ἐπλησίαζον εἰς τὸ προάστειον καὶ διέκρινον τὰ ἀμυδρῶς φωτιζόμενα παράθυρα τῶν χαμηλῶν οἰκιῶν τοῦ Ἐλβέν, ἐ-

κείνη ἔφερε τὸ ρινόμακτρον εἰς τὰ χεῖλη της ἵνα καταπνίξῃ κραυγὴν.

Βαθυμῆδον πόνοι κατέλαβον αὐτήν.

Ψυχρὸς ἰδρῶς ἔρρεεν ἀπὸ τοῦ μετώπου της.

Ἴνα φθάσωσιν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Στρατάρχου μικρὰ μόνον ὑπελείπετο ἀπόστασις.

— Ἄς σταματήσωμεν, σᾶς παρακαλῶ, ἐπιθύρσειεν ἡ Ζουάννα. Ὑποφέρω πολὺ.

Ὁ Κλαύδιος ἔλαβε τὴν χεῖρά της. Ἐμάντευσε τὴν φοβερὰν ἀλήθειαν.

— Ζουάννα, δι' ὄνομα Θεοῦ, μίαν ἐτι προσπάθειαν.

Καὶ περιβάλλων τὴν ὀσφύν της προσεπάθησε νὰ τὴν ὀδηγήσῃ περαιτέρω.

Ἄλλ' ἐκείνη ἀντέστη ἀσθενῶς.

— Ὅχι, ἀφετέ με ἐδῶ ν' ἀποθάνω σᾶς ἰκετεύω. Δὲν εἶναι προτιμότερον;

Ἐπεσε λιπόθυμος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Εὐτυχῶς ἡ ἀτραπὸς ἦν ἔρημος.

Εἰς τινῶν βημάτων ἀπόστασιν εὐρὺς ρυαξ ἔρρεεν ἐπὶ πετρώδους κοίτης μετὰ θορύβου καταρράκτου.

Ὁ Κλαύδιος μετ' ἀγρίας χαρᾶς ἐξήλειψε τὸν καρπὸν ἔρωτος ἀπαισίου διὰ τὴν γυναικα, ἣν διαπύρως ἠγάπα.

Μετὰ θαυμαστοῦ θάρρους ἡ Ζουάννα ἐξέσχισε διὰ τῶν ὀδόντων τὸ ρινόμακτρον, πλὴν δὲν ἐκραύχασε.

Ἄμα ἡ θλιβερὰ ἐκείνη σκηνὴ ἔληξεν, ὁ Κλαύδιος μεθ' ὑπερανθρώπου δυνάμεως ἔλαβε τὴν Ζουάνναν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἔφερεν αὐτὴν μέχρι τοῦ ξενοδοχείου χωρὶς οὐδένα νὰ συναντήσῃ.

Ἡ κυρὰ Νικὸλ ἰδοῦσα τὸ ὄχρον πρόσωπον τῆς οἰκοτρόφου της ἔσπευσε νὰ βοηθήσῃ τὸν Κλαύδιον, ἀλλ' οὗτος ἠρνήθη πᾶσαν συνδρομήν.

— Τί συνέβη; ἀνέκραξεν ἡ μικρὰ Νιότ. Δυστυχία! πῶς εἶναι ἡ δεσποινίς!

Ὁ Κλαύδιος εἶπεν ὅτι ἔπεσεν ἀπὸ τῆς κλιμακος τοῦ πύργου τοῦ Ἐλβέν, ἀλλ' ὅτι θὰ παρήρχετο ταχέως πᾶς κίνδυνος. Ἐπρεπε ὅμως νὰ μείνῃ μόνος μετὰ τῆς ἀσθενοῦς.

Καὶ κύψας εἰς τὸ οὖς τῆς ξενοδόχου εἶπεν αὐτῇ ὅτι ἐνδεχόμενον νὰ ἔπαθεν ἰσχυρὴν τινὰ βλάβην καὶ ὅτι ἐπιθύμει νὰ βεβαιωθῇ πρὶν ἐπανέλθῃ εἰς Πενόε.

Κατέκλινε τὴν Ζουάνναν μετὰ πολλῆς προσοχῆς. Τὴν ἐπιούσαν θὰ ἐπανήρχετο τὴν πρωΐαν. Ἄμα τῇ χαραυγῇ οἱ ἀγρόται θὰ μετέβαινον εἰς τὸ προσκύνημα τοῦ Ἐλβέν. Θὰ ὑπεχρεοῦτο ἴσως νὰ ἀφήσῃ τὸν Καίσαρα εἰς τὴν μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφὴν του, αἵτινες θὰ μετέβαινον εἰς τὴν ἑορτήν.

Τὸ ὑπερήφανον ζῶον ἐχρεμέτιζεν εἰς τὴν αὐλὴν ἀναμένον τὸν κύριόν του.

— Ἴδου ὁ Καίσαρ, ὅστις ἀνυπομονεῖ, εἶπεν ὁ νεανίας. Πόσον ἐπιθύμουν νὰ μὴ φύγω!

Ἡ Ζουάννα ἔθλιψε τὴν χεῖρά του.

— Φεῦ! ἐπιθύρσει, πῶς δύναμαι νὰ λησμονήσω τὰς τόσας δι' ἐμὲ περιποιήσεις σας;

— Ἄ! οὐδὲν εὐκολώτερον, εἶπεν ὁ νεα-

νίας εισακούουσα τὰς παρακλήσεις μου. Δὲν ὑπάρχει πλέον κώλυμα μεταξύ μας. Ὁ Θεὸς τὸ ἀφῆρεσε.

Ἐκείνη ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Φύγετε, εἶπε τῷ Κλαυδίῳ· θὰ νομίσουν εἰς Πενὸς ὅτι σὰς συνέβη δυστύχημα.

Ἐκεῖνος κατησπάρθη τὴν χεῖρα τῆς κρεολῆς.

Εἰς τὸ μαγειρεῖον τοῦ ξενοδοχείου ἡ κυρὰ Ζακοῦ ἀνέμενε τὸν ἱατρόν.

— Λοιπὸν, Κλαυδίε μου; ἠρώτησε αὐτόν.

— Οὐδὲν σοβαρὸν. Χρειαζέται μόνον περιποίησην διὰ τινὰς ἡμέρας.

— Θὰ ἐπανέλθῃς.

— Αὖριον.

— Ἡ δεσποινὶς εἶναι τόσο καλὴ, εἶπεν ἡ ἀγαθὴ γυνή.

— Καὶ τόσον ὠφεία προσέθηκεν ἡ Νιότ.

— Πρέπει νὰ τὴν περιποιηθῆς, Νιότ, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ Κλαυδίου.

— Ὡ! εἶναι περιττὸν νὰ μοῦ τὸ συσταίνετε, κύριε Κλαυδίε.

— Καὶ τώρα, παιδί μου, εἶπεν ἡ κυρὰ Νικόλ, πρόσεξε μὴ βιάζεσαι διὰ νὰ φθάσῃς γρήγορα καὶ πάθῃς τίποτε σ' τὸν δρόμον.

Ἐκ τοῦ δωματίου τῆς ἡ Ζουάννα ἤκουσε τὸν ποδοβολητὸν τοῦ ἵππου τοῦ Κλαυδίου.

— Ἐκεῖ εἶναι ἡ εὐδακμονία, εἶπε στενάχασα.

Καὶ καταβεβλημένη, πυρέσσουσα καὶ λιποψυχοῦσα ἐβυθίσθη εἰς ὕπνον ἔμπλεων φοβερῶν ὁραμάτων.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

ΙΕ'

Εὐγῆκε ροδοκόκκινη ἡ αὐγοῦλα,
Καὶ ἔχασαν τὸ χρωμὰ τους τ' ἀστέρια.
Ὅταν ἀπὸ μακρὰ θοὰ ἀκόμη
Ἔϊδαμε τὰ βουνὰ τῆς Ἰταλίας
Πρῶτα . . . τὰ περιγιάλια ἀπὸ κείνα
Ἐπειτα . . . Ὁ Ἀκάτης : Ἰταλία!
Ἐφώνησεν ἀπ' ὅλους πρῶτα - πρῶτα
Καὶ ἀπ' ὅλα τὰ καρδία : Ἰταλία ! . .
Ἐφώνησε καθ' ἑνα : Ἰταλία ! . .
Καὶ ἡ χαρὰ ἐφούσκονε τὰ στήθια . .

(Αἰνείας).

Ἴδου αἱ Ἀλπεις !

Πόσοι αἰῶνες ἔστεψαν τὴν κορυφὴν των.
Ὁ χρόνος περιβάλλει αὐτοὺς διὰ τοῦ μυστηρίου του.

Ἐξ ὧσων γινώσκουσιν οἱ ἄνθρωποι, οἱ μὲν φαίνονται φωτεινοί, ὡς ὁ ἀδάμας ἐπὶ τοῦ διαδήματος τοῦ ἰσχυροῦ· οἱ δὲ αἵμα-

τόχροες, ὡς ἡ τελευταία ἀκτίς τοῦ θνήσκοντος ἡλίου· καὶ ἄλλοι βεβυθισμένοι εἰς φρικαλέα σκότη.

Ἀπὸ τῶν κεραυνοπλήκτων ἐκείνων κορυφῶν, ὁ ρωμαϊκὸς ἀετὸς εἶδε τὰ ἔθνη τῆς γῆς καὶ ἀνοίξας τὰς πτέρυγας του διήλθε φοβερὸς ἀπὸ ἐπαρχίας εἰς ἐπαρχίαν, ἀπὸ τῆς μῆς εἰς τὴν ἄλλην ἡπειρον, προπορευόμενος τῆς νίκης τῶν ἀθανάτων λεγεῶνων.

Ἡ μεγαλοφυα τοῦ Ἀννίβα ἐδίδαξεν αὐτὸν τὴν ἀλγεινὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἡδύνατο νὰ νικηθῆ. Καὶ ὅμως, ἐν ὧσφ τὴν καλιὰν αὐτοῦ ἀπετέλουν αἱ πατριοὶ ἀρεταί, ἴστατο ἐπὶ τῶν Ἀλπεων ἔμπνέων τρόμον εἰς τοὺς λαούς.

Ὅτε, ἐξαντληθὲν, ὑπὸ τε τοῦ χρόνου καὶ τῶν ἐλαττωμάτων, τὸ κράτος τῶν Καισάρων ἔπεσεν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ μεγαλείου του, ὁ ὑπερήφανος ἀετὸς κατέλιπε τὸ πτώμα ἐκεῖνο τῆς δόξης, ἀφίσας τὰ λείψανά του βορὰν εἰς τοὺς κόρακας τῆς Ἀρχτου.

Ἦλθε Κάρολος ὁ Μέγας· ἀλλ' ὁ ἀετὸς εἶχεν ἀποπτῆ· ἡ καλιὰ ἦτο ψυχρά . . . καὶ ἐσκόρπισεν αὐτήν.

Τὸ πνεῦμα ὑπερηφάνου στρατηλάτου πλανᾶται φρυάττον ἐπὶ τῶν φοβερῶν ἐκείνων βράχων. Νῦν δὲ αἱ ἀρεταὶ αὐτοῦ, τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ ὄστα κοιμῶνται ἐν τῷ τάφῳ.

Ἡ χεὶρ ἡμῶν ἄς μὴ βαρύνῃ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἀνδρός, ὅστις ἀπέθανεν !

Ὅταν ἡ κόνις του ψυχρανθῆ, αἱ ἐπερχόμεναι γενεαὶ θὰ ἀπαγγείλωσι τὴν περὶ αὐτοῦ φοβερὰν ἐτυμηγορίαν.

Τί ἠθέλησε νὰ πράξῃ ἡ φύσις, ὅτε περικύκλωσεν ἡμᾶς διὰ τῆς φοίκης τῶν χρόνων, διὰ τῶν καταστροφῶν τῶν χιονοστροβίλων, διὰ τῆς μανίας τῶν θυελλῶν, διὰ τοῦ τρόμου τῆς ἐρημίας, διὰ τῶν βράχων καὶ τῶν χειμάρρων τῶν Ἀλπεων ;

Ἐσκέπτετο ὅτι ταῦτα πάντα ἤρουν ὅπως ἀναγκαιτῖσσι τὴν λύσσαν τῶν ἀνθρώπων ; Δὲν ἦτο προτιμότερον ἂν ἐστάλαζεν ἐν ταῖς καρδίαις τούτων αἰσθημὰ τι εἰρήνης ;

Ἡ μοχθηρία τοῦ πηλοῦ θὰ ὑπερτέρει τὴν πρόνοιαν τῆς φύσεως ;

Κατὰ τῶν χιόνων ἐκείνων, κατὰ τῶν βράχων ἐκείνων, ἐθριάμβευσαν ἄνθρωποι, οἵτινες καταλιπόντες τὰς προσφιλεῖς συζύγους καὶ τοὺς γονεῖς των, ἐχύθησαν λυσσαλέοι εἰς τὰς χώρας ἡμῶν, ὅμοιοι πρὸς χειμάρρους πυριφλεγῶς λάθας ποῦ μὲν δεσπόσαντες πρὸς ἀλλήλους ποῦ δὲ συμπλακέντες· ὅπως ἀρπάσωσιν, ὁ εἰς ἀπὸ τῶν αἵματοφόρτων χειρῶν τοῦ ἄλλου τὴν λείαν· καὶ ποῦ πεσόντες.

Νῦν τὰ ὄστα αὐτῶν μένουσιν ἐκτεθειμένα εἰς τὴν βροχὴν τοῦ οὐρανοῦ καὶ εἰς τὴν λύσσαν τῶν ἀνέμων, ἀνευ ταφῆς καὶ ἀνευ δακρύων.

Δυστυχεῖς ἀπατηθέντες ! οἵτινες χαίροντες ἐδράματε ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ θηριώδους, ὅστις προσεκάλεσεν ἡμᾶς ἐπ' ὀνόματι τῆς δόξης, διότι ἡ περιφρόνησις θὰ σὰς ἀπεμάκρυνε . . . ἔλθετε καὶ ἴδετε τί εἶναι ἡ δόξα σας. Αἰσχροὶ δούλοι

ἐνός καὶ μόνου ἀνδρός, προδοθέντες ἐν τῇ ζωῇ καὶ χλευαζόμενοι μετὰ θάνατον, ἐπέσατε θύματα ἐνώπιον τοῦ εἰδώλου τῆς σπάθης, ἣν ἐλατρεύσατε.

Αὐτοὶ κατεπίεσαν ἡμᾶς . . . ἐσιτίσθησαν ἐν μέσφ ἡμῶν σίτον ἀσεβείας καὶ ἐμεθύσθησαν οἴνω παρανομῳ. Νῦν ἀπέθανον.

Ἄς καταρασθῶμεν αὐτοὺς ! . . Ὅχι . . αἱ ἀρχαῖαι ὕβρεις ἐτιμωρήθησαν . . Ἐἶναι πικρὸς ὁ σαρκασμὸς ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ νικητοῦ !

Ἐπὶ μακρὸν, οἱ πατέρες ἡμῶν ἐχλεύασαν ἄλλους . . . νῦν χλευαζόμεθα ἡμεῖς . .

Ὁ χρόνος εἶναι δίκαιος τιμωρὸς τῶν ὕβρων . .

Ἐπὶ μακρὸν ὑπήρξαμεν κακοῦργοι . . . θὰ εἴμεθα δὲ καὶ νῦν, ἂν ἡμεθα ἐτι ἰσχυροί . . ἠ ἀπωλέσαμεν τὴν γενναϊότητα καὶ τὴν ἰσχύν . . ἄλλοι ὑπερίσχυσαν . . Πρὸς τί τὰ παράπονα ; Μὴ, πρὸς Θεοῦ, παραπονώμεθα . . ἢ ἄς παραπονώμεθα καθ' ἡμῶν αὐτῶν, οἵτινες, ἀφοῦ πρῶτοι προσεβάλλομεν, ἀπεκοιμήθημεν ἀφρόντιδες ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ἡμετέρας δόξης . .

Ἄλλ' ἡ ὕβρις δὲν ἐκοιμᾶτο.

Διενυκτέρευεν ἀγρυπνοῦσα μετὰ τῆς ἐκδικήσεως . . ὁ ὕπνος ἔφυγε φρίσων ἀπὸ τῶν βλεφάρων τῶν ἀμειλίκτων ἐκείνων . .

Ὅτε ἀφυπνίσθημεν, αἱ ἀλύσεις εἶχον περιβάλλῃ τὰ μέλη μας . . Αἰσχος εἰς τὸν ἀσύνετον, ὅστις κοιμᾶται ἐπὶ τοῦ κινδύνου . .

Πρὸς τί νὰ δεικνύωμεν τὰ τραύματά μας ;

Πάντες μᾶς χλευαζοῦσι, καὶ οὐδεὶς μᾶς βοηθῇ.

Καὶ ἡ καταπίσις ἐτι ἔχει τὸ μεγαλεῖόν της.

Τὸ σέβας ἴσταται μετὰ τῶν ἠττημένων, ὡς ὁ φόβος μετὰ τῶν νικητῶν. Ἀνύψωσον τὴν κεφαλὴν καὶ βράδιζε μετὰ θάρρους . . Οὕτως, ἂν ζῆς ἀνευ τιμῆς, θὰ ἀποθάνῃς τοῦλάχιστον ἀνευ ἀτιμίας καὶ θὰ ἦσαι ἀξίος ὅπως ὁ Αἰώνιος ὑφάνῃ, ἐν τῷ μυστηρίῳ τῶν αἰῶνων διὰ τοὺς μεμακρυσμένους ἀπογόνους σου, νέαν χλαμύδα δόξης.

Ἐπὶ τῆς πρὸς τὴν Γαλλίαν κλιτύος τῶν Ἀλπεων, ἀνήρηγο μετ' ἀπεριγράπτου ἀγωνίας πληθὸς ἀνθρώπων σπευδόντων νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν κορυφὴν.

Αἱ διακεκομμένα καὶ ἀπόκρημνοὶ ὁδοί, ὁ ἀνὰ πᾶν βῆμα κίνδυνος τῆς πτώσεως, τὸ στενὸν τοῦ χώρου, δὲν ἐπέτρεπε νὰ τηρεῖται ἡ ἀπαιτουμένη τάξις κατὰ τὴν πορείαν.

Ὡς ἐκ τούτου, ὁ στρατὸς τοῦ Καρόλου ἐβάδιζε κατὰ ἀποσπάσματα ἐξ εἴκοσι ἢ καὶ πλείονων ἀνδρῶν, ἀποβλεπόντων εἰς τὴν ἐαυτῶν μάλλον ἢ εἰς τὴν κοινὴν σωτηρίαν.

Ὁ Γουτδος τοῦ Μομφόρτ, γενικὸς τοποτηρητῆς : ὁ κόμης τῆς Φλάνδρας Ροβέρτος : ὁ κόμης τῆς Βανδώμης : ὁ Πέτρος Βιλμόντος : ὁ κοντόσταυλος Γίλλης

1. Ὁ Γουεράτσης ὑπῆρξε προφήτης. Παράδειγμα ἡ ἀβουσιανικὴ ἐστρατεία.

Λεβροῦνος: ὁ στρατάρχης Μιρεποα: Γουλ-
λιέλμος ὁ Στενδάρδος: καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν
ἀρχηγῶν, ἐγκαταλιπόντες τὰς σημαίας,
περιεκύκλουν φορεῖον, ἐν ᾧ μετεφέρετο ἡ
κόμησσα Βεατρίκη, ὑπὸ δύο εὐρώστων ὀ-
ρεινῶν, ἀντικαθισταμένων ὑπὸ ἄλλων, ὅτε
ἤθελον αἰσθάνηται τὰς δυνάμεις αὐτῶν ἐκ-
λιπούσας. Τὸ ψῦχος ἦτο δριμύ καὶ ἡ ὁδὸς
ἀπότομος. Ἐκαστον τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων
βῆμα συνωδεύετο ὑπὸ σταγόνων ἰδρώτος,
ὡς ὁ κάματος ἀπέσπα ἀπὸ τοῦ μετώπου
των.

Συχνάκις Ἰσταντο, ὅπως βλέπωσιν ἂν
ἦτο μακρὰν ἔτι ἡ κορυφή ἄλλ' αὕτη, κρυπ-
τομένη ὑπερήφανος ἐν μέσῳ τῶν φαιῶν
νεφῶν, ἅτινα ἀναπαύονται ἐπ' αὐτῆς δι-
αρκῶς ὡς ἐπὶ θρόνου δόξης, ἐφαίνετο ἀ-
πρόσιτος εἰς πόδας θνητῶν καὶ μυκτηρι-
ζουσα τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν.

Ἐκραύγασαν...

Ἄλλ' ἡ κραυγὴ τῶν ἀντήχησεν τόσον
ἀγρίως κατὰ τοὺς ἀποτόμους ἐκείνους κρη-
μνοῦς, ἡ ἠχώ ἀπεκρίθη τόσον τρομακτικῆ
ἀπὸ τῶν ἀγνώστων ἐκείνων τόπων, ὥστε
δὲν ἐτόλμησαν νὰ ἐπαναλάβωσι τὴν κραυ-
γὴν των. Τὰ ἀρπακτικὰ ὄρνεα κατέλι-
πον θορυβωδῶς τὰς καλιὰς των, οἱ δὲ
λύκοι συνηνώθησαν κατὰ σμήνη, ἄλλ' ἰ-
δόντες τὸν συρφετὸν ἐκείνον πολυαριθμώ-
τερον καὶ ἀγριώτερον αὐτῶν, ἐκρύβησαν
τάχιστα εἰς τὰς δεινροσυστάδας τῆς με-
λαίνης κοιλάδος. — Οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι ἀ-
νῆλθον βράχους, διῆλθον χειμάρρους, ἐκα-
θάρισαν τὴν ὁδὸν ἀπὸ χιόνων, δένδρων,
λίθων καὶ παντὸς ἐτέρου, ὅπερ ἀνέκοπτε
τὴν πορείαν των, μετὰ σπανίας τόλμης
καὶ ἐπιμονῆς.

Καὶ ὅμως ἐνίοτε ἐφαίνετο τις ἀσθμαί-
νων καὶ μόλις σύρων τοὺς πόδας του νὰ
πίπτῃ ὡς καταληφθεὶς ὑπὸ τρόμου χα-
μαί, ἐνῶ οἱ συνοδοίποροι του ἐξηκολούθουν
προχωροῦντες. Ἦκολούθει αὐτοὺς διὰ τοῦ
βλέμματός ὅσον ἠδύνατο καὶ ὅτε πλέον
ἐγίνοντο ἄφαντοι ὀπισθεν τῶν βράχων, καὶ
τὸ αὖς του οὐδεμίαν ἀνθρώπου φωνὴν ἐνω-
τίζετο πλέον, καὶ τὸ ἔντρομον βλέμμα
του μόνον φοβερὰν ἠρεμίαν ἀπῆντα, ὅπου
καὶ ἂν ἐστρέφετο, ἠγείρετο τρέμων καὶ ὡς
ἠδύνατο κάλλιον ἔτρεχεν, ὅπως φθάσῃ
αὐτοῦς.

Ἄλλαχοῦ ἵππος τις, ὀλισθήσας ἀπὸ
τοῦ βράχου, παρέσυρε μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν
ἵππότην, ὅστις προσέχων εἰς τὰς ἀνωμα-
λίας τοῦ ἐδάφους, ἔσυρεν αὐτόν, ἔχων
τοὺς χαλινούς περὶ τὸν βραχίονά του δε-
δεμένους.

Ὁ δυστυχῆς! ἀγνοῶν τίνι τρόπῳ νὰ
σωθῆ, ἤρπαζε τὸν εἰς αὐτὸν πλησιέστερον
σύντροφόν του, ὅστις ἤρπαζεν ἄλλον...
καὶ οὗτος ἄλλον καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐκυ-
λίοντο πάντες ἐκεῖνοι εἰς τὴν ἄβυσσον...
Κραυγὴ ὀξύτατη ἠκούετο μόνον... καὶ
εἶτα σιγὴ!... διότι, ἡ ἄβυσσος, ἔνθα
κατασυνετριβόντο, ἦτο βαθυτάτη, καὶ ἀπὸ
τοῦ πυθμένου αὐτῆς ὁ ἦχος δὲν ἀνήρχετο
ἄχρι τοῦ μέρους, ὅπου ἦσαν οἱ συνοδοί-
ποροι των. Στρατιῶται ἐκ σιδήρου, προ-
στατευόμενοι ὑπὸ τῆς μεγαλοφυῆς ἀγρίου
στρατηλάτου, ἐν μέσῳ πολλῶ φοβεροτέ-

ρων κινδύνων, κατὰ τοὺς νεωτάτους χρό-
νους, διῆλθον τὸν Ἅγιον Βερνάρδον καὶ τὸ
Σπλοῦγελ. Μάτην τὰ πυροβόλα καὶ τὰ
λοιπὰ ὄργανα τῶν νεωτέρων πολέμων, μά-
την ἡ λαίλαψ τῶν Ἄλπεων, οἱ χιονοστρό-
βιλοι, ἡ λύσσα τῶν ἀφηνιασμένων στοι-
χείων, ἐκώλυον τὸν δρόμον των.

Ἐθριάμβευσαν, καταλιπόντες παρὰ-
δειγμα ἐπιχειρήσεως, ἦν ὁ ἄνθρωπος ἐ-
νόσφ ἀποτελεῖται ἐκ σαρκῶν, οὐδέποτε
θὰ κατορθώσῃ νὰ ὑπερβῇ· ἐξ οὗ καὶ ὁ ἀ-
γαθὸς ἱστορικὸς Βόλτας εἶπεν ὅτι: οἱ
ἄνδρες ἐκεῖνοι ἦσαν τέκνα γιγάντων καὶ
οὐχὶ ἀνθρώπων.

Ἄλλ' ἂν ἡ λαίλαψ καὶ τὰ πυροβόλα δὲν
ἐκώλυον τὸν στρατὸν τοῦ κόμητος τῆς
Προβηγκίας, αἱ ἐπικίνδυνοι ὅμως χιόνες,
αἱ ὀλισθηραὶ ὁδοὶ, οἱ βράχοι, οἱ κρημοί,
ἦσαν τὰ αὐτά. Καὶ τότε, καθὼς καὶ τώρα
ὑστερον, πολλοὶ τῶν στρατιωτῶν, κρατού-
μενοι στερεῶς ἀπὸ τῶν συντρόφων των, ἔ-
κυψαν ὅπως ἴδωσι τὴν ἄβυσσον καὶ ὑπὸ
τόσου τρόμου κατελήθησαν, ὥστε ἀπο-
συρμένοι ταχέως ἐσταυροκοποῦντο καὶ
ἐπεκαλοῦντο τὴν θεῖαν ἀντίληψιν.

Καὶ τότε, καθὼς καὶ τώρα ὑστερον,
πολλοὶ τῶν στρατιωτῶν, στρέφοντες τὰ
βλέμματα πρὸς τὴν φιλτάτην αὐτοῖς Γαλ-
λίαν, ἤλγουν ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῶν τέ-
κνων των καὶ ἐστέναζον, καταρῶμενοι τὴν
φιλοδοξίαν τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἔφερεν
αὐτοὺς ν' ἀποθάνωσιν εἰς ξένην γῆν.

Ἐβαδίζον τεθλιμμένοι καὶ ἐν σιγῇ,
βλέποντες ὑπόπτως περὶ αὐτοὺς, ὅπως,
ἂν ἀσυνετός τις ἐπιπτε, σωθῶσιν ἐγκαί-
ρως. Θηριωδία καὶ ἀσπλαγχνία εἶχε κα-
ταλάβῃ αὐτοὺς, καθ' ἃ συμβαίνει εἰς πάντα
ἀναγκαζόμενον ὑπὸ ἰσχυρᾶς ἀνάγκης νὰ
σκέπτεται μόνον περὶ ἑαυτοῦ.

Ὀδεύοντες, ἔφθασαν εἰς μέρος, ἔνθα τὸ
ὄρος ἦτο τόσον ἀπότομον — σχεδὸν κε-
κομμένον καθέτως — ὥστε ἡ ἀνάβασις
ἦτο ἀδύνατος εἰς τοὺς μὴ ἔχοντας πτέρυ-
γας.

Οἱ προπορευόμενοι, ὠθούμενοι ὑπὸ τῶν
ὀπισθεν ἐρχομένων, προσέκρουσαν εἰς τὸ
φοβερὸν ἐκείνον τεῖχος καὶ πολλοὶ αὐτῶν
συνετριβήσαν... Μὴ δυνάμενοι νὰ προχω-
ρήσωσι, μετέδωκαν βαθμηδὸν εἰς τοὺς
λοιποὺς τὴν ἀκούσιον ἀκίνησιαν των.

— Δὲν ὑπάρχουσι τάφοι ἐν Γαλλίᾳ
καὶ ἔφερον ἡμᾶς νὰ ἀποθάνωμεν ἐπὶ τοῦ
ὄρους; Ποῦ εἶναι ὁ κόμης τοῦ Μομφόρτ;
Ἄς ἔλθῃ ὁ κόμης νὰ ἐπαναφέρῃ ἡμᾶς εἰς
τοὺς οἴκους μας, ὠρέτετο τὸ μαινόμενον
πλῆθος.

— Ἄς ἐπιστρέψωμεν, εἶπεν ὁ κόμης ἐν
ὀργῇ, ἀφοῦ τὸ θέλετε... Ἄς ἐπιστρέψω-
μεν... Εἶναι τώρα τρεῖς ἡμέραι, ἀφοῦ πε-
ριπατοῦμεν ἐδῶ... καὶ τώρα εὐρισκόμεθα
πλησίον εἰς τὸ τέρμα... ὅπου οἱ φίλοι ἡ-
μῶν τοῦ Μομφερράτου ἔχουν ἐτοιμάσῃ δι'
ἡμᾶς τόπους ἀναπαύσεως καὶ φαγητά...
Ὅσαι προμήθειαι μᾶς ἀπομένουν, μόλις
θὰ ἀρκέσωσι διὰ τὴν αὖριον... καὶ θὰ ἀ-
ποθάνωμεν καθ' ὁδὸν ἐκ τῆς πείνης καὶ
τοῦ ψύχους... Τί πρὸς τοῦτο;... Ἄς ἐ-
πιστρέψωμεν... Ἴσως ὁ ἐκλαμπρότατος
Κάρολος εἶναι τώρα εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου

περιμένει ἡμᾶς ἐν μέσῳ ἐπευφημιῶν...
Μᾶς περιμένει ὁ ἀγιώτατος Πάπας... μᾶς
περιμένουν οἱ Ἰταλοὶ... ἄλλ' ἄς περιμέ-
νουν... ἄς μείνουν μετὰ τὴν ἐλπίδα... ἄς
δειξώμεν εἰς αὐτοὺς τὴν δειλίαν μας...
Οἱ πατέρες μας, ὀδηγοῦμενοι ὑπὸ Κα-
ρόλου τοῦ Μεγάλου, διῆλθον τὰς Ἄλ-
πεις ταύτας, ὠχυρωμέναι ὑπὸ τῶν ἀν-
θρώπων καὶ φρουρούμεναι ὑπὸ ὀλοκλή-
ρου ἔθνους... Εὐτυχῆς ἐκεῖνος! ὅστις εἶχε
προορισθῇ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ νὰ ὀδηγῇ ἀν-
δρείους... Ἡμεῖς, οἱ ἐκφυλισθέντες ἐκεί-
νων υἱοί, ἄς φύγωμεν ἐνῶ οὐδεὶς ἀμφι-
σβητεῖ ἡμῖν τὴν διάβασιν. Ἄς ἐπανελ-
θώμεν εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰς τὸ μέρος τῶν
ἀδελφῶν μας, οἱ ὅποιοι μετ' ἀνηκούστου
καρτερίας ἐθριάμβευσαν κατὰ τόσων κιν-
δύνων ἐν Παλαιστίνῃ καὶ ἔτυχον στεφά-
νων λαμπροτάτης δόξης. Ἄς ἐπιστρέψω-
μεν ν' ἀποδώσωμεν τὰς σημαίας, τὰς ὀ-
ποίας μᾶς ἔδωκαν αἱ ἡμέτεραι δέσποιναι,
καὶ αἱ ὅποια ἐτιμήθησαν εἰς τόσας ἐνδό-
ξους ἐκστρατείας. Ἐγὼ βεβαίως δὲν θὰ
ἐπιστρέψω, διότι φοβοῦμαι ὅτι πᾶς ὁ συν-
αντῶν με καθ' ὁδὸν θὰ με δακτυλοδεικτῇ
εἰς τὸν σύντροφόν του λέγων: «Αὐτὸς εἶ-
ναι ὁ γενναῖος, ὁ ὅποιος δὲν κατώρθωσε
ν' ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ ὄρους». Οὕτω μιμούμεθα
τὸν γενναῖον κύριόν μας, ὁ ὅποιος με εἴ-
κοσι γαλέρας ἀπεφάσισε νὰ διαπλεύσῃ
τὴν θάλασσαν διατρέχων τὸν κίνδυνον νὰ
συναντήσῃ τὰς ὀγδοήκοντα τοῦ αἰρετικοῦ
Μαμφρέδου; Οὕτω τηροῦμεν τὴν πρὸς αὐ-
τὸν δοθεῖσαν πίστιν; Αὕτη εἶναι ἡ ὁδός,
ἡ ὅποια φέρει εἰς τὴν ἀθανασίαν; Οὗτος
εἶναι ὁ τρόπος, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἀπο-
κτήσωμεν τὰς ἱεράς ἀφέσεις τῶν ἀμαρ-
τιῶν, τὰς ὅποιας τόσον ἀφειδῶς διένειμεν
ὁ Πάπας; Αὕτη εἶναι ἡ ἐκπλήρωσις τῆς
εὐχῆς, τὴν ὅποιαν ἐποιήσατε ἐνώπιον τῶν
ἀντιπροσώπων του, ὅτε ἐγίνετο σταυροφό-
ροι; Σκέφθητε ὅτι εὐρίσκεσθε τώρα ἐνώ-
πιον τῶν ἀνθρώπων καὶ τοῦ Θεοῦ. Τὸ ὄ-
νομα ἡμῶν θὰ διακωνισθῇ, διότι ἡ ἀτιμία
θὰ φροντίσῃ νὰ διατηρήσῃ αὐτό, ὡς παρὰ-
δειγμα αἰσχύος. Τὸ χρυσοῦν κρίνον ἐκη-
λιδώθη. Ἡ τιμὴ ἀπωλέσθη... Καὶ ἐγὼ
ἰδοῦ θραύω ἐνταῦθα τὸ ζῆφος μου καὶ ὁ-
μύω νὰ μὴ φέρω εἰς τὸ ἐξῆς ὄπλα. Ἄς
πορευθῶμεν πρὸς συνάντησιν τοῦ αἰσχύος
καὶ τῆς ἀπελπισίας, ἀφοῦ μισῶμεν τὴν
σωτηρίαν καὶ τὴν δόξαν.

Ταῦτα εἶπεν ὁ κόμης τοῦ Μομφόρτ, καὶ
πολλὰ ἄλλα ἔτι, ὧν μέρος ὡς ἐπουσιώδη
δὲν ἠκροάσθησαν, καὶ μέρος ἀπώλοντο ἐν
τῷ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ πλήθους προ-
ξενουμένῳ θορύβῳ.

Ἦσαν δ' ἔτοιμοι νὰ στρέψωσι τὰ νῶτα,
ὅτε ἡ κόμησσα Βεατρίκη, γυνὴ μεγάλθυ-
μος, ἐγερθεῖσα ἐπὶ τοῦ φορείου της, διέ-
ταξεν ὅπως οἱ ἀρεινοὶ ἀνέλθωσιν ὄρθιοι
ἐπὶ τῶν ἐπιπέπων καὶ ἀνυψώσωσιν αὐτὴν
ὅσον ἠδύνατο περισσότερον. Οὕτως ἔφθα-
σεν ἐπὶ τοῦ βράχου, ὅστις εἶχε δέκα πε-
ρίπου ποδῶν ὕψος, καὶ σταθεῖσα ἐκεῖ ὡς
ἐπὶ θρόνου, ἀφῆρεσε τὸν πέπλον τῆς κε-
φαλῆς της καὶ ἤρξατο νὰ σείῃ αὐτὸν εἰς
ἐνδειξιν χαρᾶς.

— Ζήτω ἡ κόμησσα! Ζήτω ἡ δέσποι-

να! ἐβρυχήθη τὸ πλῆθος, παράφορον ἐκ τῆς ἀγαλλιᾶσεως. Ζήτην ἡ κόμησσα Βεατρίκη! . . .

Καὶ μετ' ἀξιοθαυμάστου ὀρμῆς ἔδραμον πάντες ὅπως τὴν ἀκολουθήσωσι.

Ὁ ἰσχυρότερος, ἀρπάζων ἀπὸ τῶν ὤμων τὸν ἀσθενέστερον, ἀνέβαινε ἐπ' αὐτοῦ καὶ βοηθούμενος, χερσὶ τε ποσὶ τε, ἀνήρχετο ἐπὶ τοῦ βράχου.

Πολλοί, ὀλισθαίνοντες καὶ μὴ εὐρίσκοντες ποῦ νὰ στηριχθῶσιν, ἐκυλίοντο ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν ἐκεῖ συνωθουμένων συντρόφων τῶν.

Οἱ ἀναβάντες ἔτεινον τὰς χεῖρας, τὰς ζώνας, τὰς λόγχας καὶ πᾶν ὅ,τι ἄλλο εὐρίσκον πρόχειρον, πρὸς τοὺς ἄλλους, καὶ οὕτω ἐν διαστήματι μιᾶς ὥρας διακόσιοι περίπου αὐτῶν κατῶρθωσαν ν' ἀναβῶσι τὸν βράχον ἐκεῖνον.

Τοιοῦτος δὲ θόρυβος καὶ τοιαύτη σύγχυσις ἦτο ἐκεῖ, ὥστε καὶ ἐρινύς δὲν δύναται νὰ φαντασθῇ μεγαλήτερον. Οἱ ὑφ' ἐνός πιεζόμενοι, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἐπιέζοντο ὑπὸ ἑκατόν· αἰσθανόμενοι δὲ τὴν δεινὴν θέσιν τῶν, προσεπαθον ν' ἀπαλλαγῶσι, καὶ οὐδὲν κατῶρθον. Ἐρεθιζόμενοι ἐκ τῆς ἀντιστάσεως, ἦν εὐρίσκον, ἤρχιζον νὰ γρονθοκοπῶσι· βλέποντες δὲ ὅτι δὲν ἐπετύγγανον οὕτως, ἐποίουν χρῆσιν καὶ τῶν ὄπλων. Οἱ πλησιέστεροι, θέλοντες νὰ ἀποφύγῃ τὸν κίνδυνον τοῦτον, ὄθον αὐτοὺς, καὶ τὰ γρονθοκοπήματα καὶ αἱ πληγαὶ κατὰ τῶν ὠθούντων ἐπήρχοντο ραγδαίαι.

Καὶ ὅμως ἄλλοι, ὠθούμενοι ὑπὸ τῶν ἐρχομένων καὶ ἀγνοούντων τί συνέβαινε, ἐπιπτον ἐπ' αὐτῶν. Οἱ ἐπερχόμενοι ἐπιπτον ἐπὶ τῶν πεσόντων, ἀποτελοῦντες αὐτόχρομα σωρόν.

Πολλοὶ ἠγέρθησαν, τίς τὴν κεφαλὴν καὶ τίς τὴν ρίνα ἔχων τεθραυσμένην.

Ἄλλὰ καὶ πολλοὶ δὲν ἀνηγέρθησαν πλέον, μείναντες πτώματα χαμαί.

Ὁ κόμης Γουίδος, βλέπων ὅτι διὰ τοῦ τρόπου τούτου τῆς ἀναβάσεως μεγαλειτέρα βλάβη ἢ ὠφέλεια ἐπήρχετο, ἤρξατο νὰ κραυγάζῃ πρὸς αὐτοὺς νὰ σταθῶσιν. Οὐδὲν ὅμως κατορθῶν διὰ τῶν κραυγῶν, διέταξε τοὺς περὶ αὐτὸν ἱππότες ν' ἀποθήσωσι διὰ τοῦ ξίφους τὸ ὑπὸ παραφροσύνης καταληφθὲν ἐκεῖνο πλῆθος.

Οὕτω, διὰ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τραυματισμοῦ τινῶν, ἐπετεύχθη μικρὰ τις ἡσυχία.

Τότε διέταξε νὰ ἐπισωρεύσῃ χῶμα καὶ λίθους ὑπὸ τὸν βράχον, καὶ ἐνθαρρύνων αὐτοὺς διὰ τε τοῦ παραδείγματός καὶ τῆς φωνῆς, κατῶρθωσεν ἐν διαστήματι τεσσαρῶν ὥρων, νὰ κατασκευασθῇ ὁδός, δι' ἧς καίπερ μετὰ δυσχερείας διήλθον ἱπποὶ, ἱππότες, ἀμάξια καὶ πᾶν ὅ,τι ὁ στρατὸς ἐκεῖνος ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ.

Τῆς νυκτὸς ἐπελθούσης, ὁ φόβος, ὅστις ἄχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶχε διαίρεσιν αὐτοῦς, τοὺς συνήνωσε.

Πάντες δὲ ἔμειναν ἀκίνητοι, εἰς τὰς θέσεις τῶν.

Καίπερ τὸ μέρος ἐφ' οὗ τότε ἴσταντο δὲν ἦτο ἐπικίνδυνον, τόσος ὅμως ἦτο ὁ

φόβος τῶν, ἐπιτεινόμενος ὑπὸ τῆς ἐξαφθείσης φαντασίας τῶν, ἧτις παρίστα ἀδιαλείπτως αὐτοῖς κρημνοὺς καὶ ἀβύσσους, ὥστε ἐν τῷ σκότει δὲν ἐτόλμων, οὐχὶ νὰ βαδίσωσιν, ἀλλ' οὐδὲ κἂν νὰ στραφῶσιν ἀπλῶς.

Οὔτε ἄρωμα φυτῶν, οὔτε ἄσμα πτηνῶν ἠκούετο εἰς τοὺς ἐρήμους ἐκεῖνους βράχους... καὶ ὅμως αἱ κορυφαὶ τῶν Ἄλπεων, αἵτινες χρωματιζόμεναι ὑπὸ ζωνροῦ χρυσοειδοῦς φωτὸς ἰχνογραφοῦντο ἐπὶ τοῦ κυανοῦ ὀρίζοντος, ὅπως κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνεφέλου, ἤτό τι μεγαλοπρεπὲς καὶ ἔξοχον. Ἐν τῇ ἀγωνίᾳ τῆς οὔσης ἐγγὺς νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πόθων αὐτῶν ψυχῆς, οἱ Γάλλοι ἐπανελάθον τὴν πορείαν τῶν.

Κατ' ἀρχὰς ἐβάδιζον βραδέως, ὡς ἄνθρωποι, ὧν οἱ πόδες ἦσαν ἀναίσθητοι ἐκ τοῦ ψύχους, ἀλλὰ θερμαινόμενοι βαθμηδὸν ἐκ τῆς ὁδοιπορίας κατέστησαν ἰκανότεροι πρὸς τὴν ἀνάβασιν.

Ὠραῖον θέαμα ἀπετέλει ἡ σπεύδουσα ἐκείνη μυρμηκία, αἱ λάμψεις, ἃς ἐξέπεμπον αἱ κόρυθες, αἱ λόγχαι καὶ αἱ πανοπλῖαι τῶν ἱπποτῶν, αἱ κυματίζουσαι σημαῖαι καὶ αἱ βαρύτιμοι περιβολαί· ἀλλ' ὠραιότερον ἔτι, ὁ ἐκ διαλειμμάτων ἦχος τῶν σαλπίγγων, τὰ πολεμιστήρια ἄσματα καὶ αἱ κραυγαὶ τῆς χαρᾶς.

Ἐφαίνετο ὅμιλος ἱπποτῶν ἐορταζόντων ἐπίσημόν τινα ἡμέραν ἑορτήν, ἣν εὐκολώτερον δύναται νὰ φαντασθῇ ἢ νὰ περιγράψῃ. Ἐφθασαν εἰς τὴν κορυφὴν.

Τὰ βλέμματά τῶν, ἀπαστράπτοντα ἐκ τῆς ἀπληστίας τῆς κατακτήσεως, ἐβυθίζοντο ἐκεῖθεν εἰς τὰς ὑποκειμένας πεδιάδας, ὅσον ἠδύνατο μακρότερον. Ἀπὸ τοῦ μέρους ἐκεῖνου, δὲν διακρίνεται ἡ τμημάτι τῆς Ἰταλίας. Ἄλλὰ διὰ τῶν φρικαλεοτήτων εἶχον διέλθῃ, τόσαι ἦσαν αἱ ἐλπίδες καὶ αἱ εἰκόνες, δι' ὧν ἐπλήρου τὴν φαντασίαν τῶν αἱ διηγήσεις, ἃς ἤκουσαν παρὰ τῶν ἄλλων, ὥστε ἐνόμισαν ὅτι ἔβλεπον τὸν ἐπίγειον παράδεισον, οἷον ἐδημιούργησεν αὐτὸν ὁ αἰώνιος χάριν τοῦ ἀναμαρτήτου τότε πλάσματος. Ὡς ἐκ τούτου, ἄραντες πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰς χεῖρας, ἀνέκραζαν :

— Ἰταλία! Ἰταλία!

Τὴν κραυγὴν ταύτην, ἀντηχήσασαν διὰ τῶν κοιλάδων, ἀκούσαντες καὶ οἱ μάλλον μεμακρυσμένοι, ἐπανελάθον :

— Ἰταλία!

Τότε δὲ ἔσπευδον ἀληθῶς. Ἡ φωνὴ τῶν ἀρχηγῶν δὲν ἠκούετο. Αἱ πληγαὶ δὲν ἐλαβάνοντο ὑπ' ὄψιν. Πάντες, ἀλληλωθούμενοι διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, ἠμιλλῶντο τίς νὰ φθάσῃ πρῶτος.

Ἡ καταβάσις δὲν ἦτο ἦσσαν ἐπίμοχος τῆς ἀναβάσεως. Ἄλλὰ τίς, δυνάμενος νὰ ἐντρύφῃ ἐν τῇ θέᾳ τῶν εὐφροσύνων ἐκείνων ἀντικειμένων, ἐφρόντιζε περὶ τῶν λυπηρῶν;

Ἐβλεπον ἀνούσας πεδιάδας, λειμῶνας εὐλογηθέντας ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖ ἦτο τὸ τέρμα τῆς πορείας τῶν· περὶ τῆς ὁδοῦ, οὐδόπως ἐμερίμων.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

Ἦρχετο πλήρης δυσπιστίας, νομιζων ὅτι θὰ παραστῇ πρὸ σειρήνός τινος μελούσης νὰ τὸν σαγηνεύσῃ.

Ἐθωρακίσθη λοιπὸν οὕτως, ὥστε ν' ἀντιστῇ εἰς πάσας τὰς ἀποπλανήσεις.

Δάκνων τὸν μύστακά του, ἔλεγεν ἐν ἑαυτῷ, Sacrebleu! ὅτι ἡ Ἄγγλις θὰ ἦτο πολὺ δυνατὸν, ἂν τὸν ἐμαγγάνιζεν ἀμέσως εἰς τὸ πρῶτον, διότι αὐτὸς δὲν ἦτο βλάξ, ἢ γέρον ζεκουτιάρης, καθὼς ὁ στρατηγός, καὶ ἤθελε δεῖξῃ τί θὰ εἶπῃ παλαιὸς συνταγματάρχης τῆς φρουρᾶς, ὁ ὁποῖος ἔχει ἰδῆ τοιαύτας ἀπείρους εἰς τὰς διαφόρους φρουρὰς του.

Εἰσερχόμενος, ὁ συνταγματάρχης ἦτο ὀλίγον συγκεκινημένος, πλὴν λαβῶν βαθμηδὸν θάρρος καὶ προβαλλὼν τὸν ἀριστερόν ποδα προέβη.

Ἡ ἐπίχαρις καὶ μειδιῶσα ἀπλότης μεθ' ἧς ἐγένετο δεκτὸς τὸν ἀφώπλισε

Δι' ὀλίγων λέξεων, ἡ νεανὺς εὖρε μέσον νὰ θίξῃ τὴν εὐαισθητοτέραν χορδὴν τοῦ γέροντος ἀνδρείου, καθότι ἐκολάκευσε τὴν φιλοτιμίαν του, ὑπαινιχθεῖσα τὸ μέρος, ὅπερ εἶχε λάβει εἰς τὴν ἐλευθέρωσιν τῶν ὑπὸ τῶν Ρώσων πολιορκουμένων Ἄγγλων ἐν Ἰνκερμαν.

Περὶ τούτου δὲ εἶχε διδαχθῆ προηγουμένως ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ.

Καὶ ἐξ ὧν τῶν τοῦ συνταγματάρχου ἀνδραγαθῶν, ἢ τοῦ Ἰνκερμαν μάχῃ ἦτο ἡ ὠραιότερα τῶν ἀναμνήσεών του. Διὰ τριῶν φράσεων ἡ Σάρρα ἔθηκε τὴν Ἄγγλιαν εὐγνώμονα πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Μερλώ

Καὶ οὗτος, ἔχων τὰς παρειὰς καταπορφύρους, τὰς ὀφρῦς ὠρθωμένας ὡς ἐχίνος, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ὁμολογήσῃ ἑαυτῷ ὅτι, ἡ νεανὺς ἐκείνη ἦτο ὠραιότατη καὶ πνευματωδέστατη, καὶ ὅτι πᾶς τις πρεσβύτερος τοῦ στρατηγοῦ ἤθελε δυνηθῆ νὰ συλληφθῇ.

Ἄλλ' ὁ χαρακτὴρ τοῦ Μερλώ ἦτο οὕτω πεπλασμένος, ὥστε νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ ὑπερτάτου κάλλους τῆς κομῆσεως Καναλέλ, καὶ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ σχολιάσῃ τὸν στρατηγόν, ἀφοῦ καὶ αὐτὸς ὑπετάγη ὡς ἐκεῖνος, ἤρξατο νὰ κρίνῃ ἑαυτόν.

Βαδίζων ἐπὶ τοῦ βουλευβάρτου Malesherbes, μὲ τὸ σιγάρων εἰς τὸ στόμα, ἀνεκῦκα πᾶνθ' ὅσα εἶδεν ἢ ἤκουσε.

Καὶ ἐκ τῆς ἐπιδράσεως αὐτῆς, ἦν ἡ Σάρρα εἶχεν ἐξασκήσῃ ἐπ' αὐτοῦ, ἐξήγε συμπεράσματα ἤττον εὖνοα τῇ νεανίδι.

Ἐπρεπεν ὅμως αὕτη νὰ εἶχεν ὅπως ἔκτακτον ἰσχύν, ὅπως τόσῳ ταχέως καὶ τεχνηέντως ἀφοπλίσῃ τὸν Μερλώ.

Οὐδεμία ἄλλη ἠδύνατο νὰ καυχηθῇ ὅτι κατῶρθωσε τοῦτο.

Τί μέλλει λοιπόν νὰ γείνη αὐτός ὁ δυστυχῆς στρατηγός ὅταν ἐμπέσῃ εἰς τὰς χεῖρας αὐτῆς τῆς τόσῃ ὑπερέτερας γυναικός;

Τῷ ἦτο λοιπόν πεπρωμένον ὅπως ἀγῆται ὑπὸ τῆς ρινός. Ἄλλὰ καὶ ἂν περιωρίζετο μέχρι τῆς ρινός, μικρὸν τὸ κακόν, ἂν ἀνῆρχετο ὅμως μέχρι τοῦ μετώπου καὶ ἐμινωταυρίζετο!

Τὸ κατ' αὐτὸν ἐπεθύμει νὰ εἶναι θριξ τῆς κεφαλῆς τοῦ στρατηγοῦ! Τὸ ἀπαστράπτον ἐκ καλλονῆς καὶ φωτὸς πρόσωπόν της κατέστησε περιδεῆ τὸν Μερλώ.

Ἀνεμιμνήσκετο τῆς ἀπειλητικῆς μορφῆς Ἰουδαίας τινός τῆς Κωνσταντίας, ἥτις, ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς ζηλοτυπίας, ἐφόνευσε τὸν ἑραστήν της, φίλον τοῦ Μερλώ. ὑπολογαγόν.

Τοὺς αὐτοὺς φλογόντας ὀφθαλμοὺς τὸ αὐτὸ προκλητικὸν στόμα διέκρινε καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίδαν.

— Διάβολο! διελογίζετο ὁ συνταγματάρχης βαδίζων, εἶναι ἀδύνατον αὐτῇ νὰ ἐρῶται αὐτοῦ τοῦ λευκοπώγωνος Καναλέλ, τὴν ἡμέραν δὲ καθ' ἣν συναντήσῃ τὸν ἀνθρωπον τῶν ρεμβασμῶν της, οὐαὶ αὐτῷ!

•Θὰ συμβῶσι μεταξύ τοῦ ἀνδρογύνου τούτου φρικαλέα πράγματα.

•Ἄλλ' ἂν πρέπη νὰ προσέλθῃ τις ἐπίκουρος ἐπιστάσης τῆς ὄρας, ὁ τοιοῦτος ἔσομαι ἐγὼ ἀκλόνητος εἰς τὴν θέσιν μου. Ἄγαπᾷ τις τοὺς φίλους του, ἢ δὲν τοὺς ἀγαπᾷ;

•Ὁ Καναλέλ λοιπόν θὰ ἴδῃ πῶς ἐν ἀνάγκῃ δύναται νὰ προσδοκᾷ παρ' ἐμοῦ.

Καὶ ὁ συνταγματάρχης, ἀφικόμενος εἰς τὴν οἰκίαν του, ὤθησε τόσῃ βιαίως τὸ κομβίον τοῦ ἠλεκτρικοῦ σύρματος, ὥστε ὁ θυρωρὸς ἐσκίρτησε, καὶ ἐτινάχθη ἔξω τοῦ σηκοῦ του, νομίζων ὅτι ἡ οἰκία κατηναλίσκετο ὑπὸ τοῦ πυρός.

Τῶν ἀνησυχῶν, ἃς ὁ Μερλώ ἠσθάνετο μετὰ τινος ὑπερβάλλοντος δυσσιωτισμοῦ, συνεμερίζετο καὶ ἡ ἔντιμος καὶ ἐξαίρετος κ. Στέβαρτ.

Κατ' ἀρχάς, ὅτε εἶδε τὸν κόμητα ἐκστάντα ἐπὶ τῇ καλλονῇ τῆς κόρης, οὐδόλως ἐξεπλάγη, καθότι ἐνόμιζεν, ὅτι τοῦτο ἦτο ἐκ τῶν συνήθων ἐκείνων, ἅτινα συνέβαινον ὅτε νεανίας τις ἢ γέρον ἐπλησίαζε τὴν Σάρραν.

•Ὅτε ὅμως εἰς τὰς περιπαθεῖς διαμαρτυρίας τοῦ λατρευτοῦ της, ἡ Σάρρα ἀπεκρίνατο μετ' ἀσυνήθους ἀξιοπρεπείας, ἢ καλῆ αὐτῇ κυρία ἐτρώθη μυθίως.

Περιέμενε, διαλογιζομένη ὅτι ἴσως ἢ θέσις θ' ἀλλάξῃ, καὶ ἡ νεάνις διατελοῦσα εἰς τινὰ ἐξ ἐκείνων τῶν ἠλεκτρικῶν κρίσεων της, καθ' ἃς ἐφαίνετο ἔχουσα τὸν διάβολον ὑπὸ τὴν ἐσθῆτά της, ἤθελε πέμψῃ εἰς κόρακας, ὡς ἔπραττε μετὰ τῶν ἄλλων, τὸν θαυμαστήν της, καὶ ἐπιβαίνουσα τοῦ πρώτου ἀτμοπλοίου θὰ μετέβαινεν εἰς Βιέννην, ἀφοῦ θὰ ὤρχετο εἰς Ρώμην.

Καὶ ἡ προσδοκωμένη κρίσις ἐπῆλθεν, ἀλλ' ἔσχεν ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον ἀποτέλεσμα τοῦ ὅπερ ἠλπίζετο.

Ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι, διὰ τὴν ὑψηλὴν Ρωμαϊκὴν κοινωνίαν, διασκέδασις, ὡς καὶ διὰ τὸν ἀριστοκρατικὸν παρισινὸν κόσμον.

Ἡ ἀνάγκη τοῦ δημιουργῆσαι ἀσχολίας ἐν τῇ ἀργείᾳ των, ἐνέπνευσε ταῖς ὑψηλαῖς κυρίαῖς νὰ ἰδρῶσιν εὐεργετικὰς ὀμηγύρεις, αἵτινες, πράγματι οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ εἶδος τι διασκέδασεως ἐπ' ὠφελείᾳ ὅμως τῶν πενήτων. Κατὰ τὴν ἐν Ρώμῃ λοιπὸν διαμονὴν τῆς Σάρρας ἐδόθη ἐορτῆ τις τοιαύτη ἐν τοῖς θαυμαστοῖς κήποις τοῦ μεγάρου Pandolfini.

Ἡπριγκίπισσα, διὰ τὴν περίστασιν ταύτην, κατεσκεύασε μικρὰ παραπήγματα ἐν οἷς αἱ ἀριστοκρατικώτεραι κυρίαὶ τῆς Ρώμης ὑπεχρεοῦντο νὰ πωλῶσιν εἶδος τι κατ' ἐκλογὴν.

Νεανίδες τινες τῆς ξένης ἀποικίας παρεκλήθησαν νὰ παράσχωσι τὴν συνδρομὴν των, καὶ, μεταξύ αὐτῶν ἡ μὲς Ὀδοννορ παρεκλήθη ν' ἀναλάβῃ, καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἔν κομψὸν καπνοπωλεῖον.

Ὁ κόμης ἐπεμελήθη νὰ προμηθεύσῃ τοῦτο ἐκ τῶν εὐωδωδέτερον σιγάρων τῆς Ἀθάνας, σπανίου ἐν Ἰταλίᾳ προϊόντος, καὶ σιγαρέτων ἀνατολικοῦ καπνοῦ.

Ἐν μεγαλοπρεπεῖ κομῶσει, ἡ Σάρρα ἐνεκατέστη ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ της, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς Στέβαρτ.

Ἡ πώλησις ἔβαινε καλῶς. Ἦτο μεγίστη θερμότης, πολλοὶ δὲ νέοι, εὐγενεστάτων οἰκογενειῶν, πίνοντες ποτήριά τινὰ καμπανίτου πρὸς ἔν εἰκοσάφρακτον ἕκαστον, ἤρξαντο ἐμψυχούμενοι πῶς.

Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν, ὁ μαρκήσιος Patrizzì ὅστις μάτην, ἀπὸ τῆς ἐλευσεως τῆς Ἀγγλίδας ἐν Ρώμῃ, ἐδήλωσεν αὐτῇ τὰς ἐρωτικὰς συμπαθείας του, προσῆλθε μετὰ τινων ἐταίρων, καὶ ἠγόρασε δεσμιδὰς σιγάρων πληρώσας πέντε εἰκοσάφρακτα.

Ἐπωφελοῦμενος δὲ τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐορτῆς ἐρώτησε τὴν Σάρραν ἂν τὸ μικρὸν ἐμπόριόν της ἔβαινε καλῶς.

— Καλλίστα, ὡς βλέπετε, εἶπεν ἡ ὠραία ἔμπορος, πωλῶ κατὰ μέσον ὄρον ἀντὶ δέκα φράγκων σιγάρα, ὧν ἡ ἄξια εἶναι μόνον εἴκοσι σολιδίων, καὶ ἤδη ἐπέφερον, καλὸν εἰσόδημα.

Καὶ ἀνεκίνει διὰ τῆς χειρός, οὕτως ὀμιλοῦσα, ἔν τινι ἐπαργύρῳ σκεύει, μέγαν σωρὸν χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν νομισμάτων. Ὁ εὐγενὴς Ρωμαῖος ἠρείσθη ἀφελῶς ἐπὶ τοῦ ἐργαστηρίου.

— Ἄν ἠθέλετε ν' ἀνάπτῃτε τὰ σιγάρα, ἅτινα πωλεῖτε, οἱ λαμπροὶ ὀφθαλμοὶ σας θὰ τὰ ἐπλήρωνον ὑμῖν πολὺ ἀκριβώτερα, εἶπεν.

— Εἶναι ἀδύνατον, ἀπεκρίνατο ἡ Σάρρα χωρὶς νὰ δυσχεραστῆθῃ, διότι ὀλίγοι ἀνθρωποὶ εἶναι τόσῃ παράφρονες ὅπως ἀπευθύνωσι τοιαύτας προτάσεις.

— Μὴ δὲν ἐκαπνίσσατε ποτέ, μὲς Σάρρα; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος. Ὑπάρχουσι πολλαὶ σήμερον ἀξιόλογοι καὶ διαπρεπεῖς κυρίαὶ, αἵτινες καπνίζουσι.

— Εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐνδεχόμενον, ἀλλ' ὄχι εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

— Αἱ λοιπὸν! θέλετε νὰ δοκιμάσῃτε; Ἐγὼ εἶμαι ἀρκούντως παράφρων, ὅπως

δώσω ὑμῖν διακόσια εἰκοσάφρακτα δι' ἐν σιγάρον, ὅπερ ἠθέλεν ἐγγίσει τὰ χεῖλη σας...

— Καὶ ὁ μαρκήσιος ἔτεινε τῇ Σάρρᾳ τὴν δεσμιδὰ, ἣν εἶχεν ἀγοράσει, δεδεμένην εἰσέτι διὰ τῆς κιτρίνης μεταξωτῆς ταινίας.

— Διακόσια εἰκοσάφρακτα, δὲν εἶναι ποσόν, εἶπε ψυχρῶς ἡ Σάρρα, περιφρονῶν τὸν νεανίαν διὰ τοῦ βλέμματος, οἱ δὲ πένητες ἔχουσι μεγάλην ἀνάγκην χρημάτων...

Καὶ λαβοῦσα σιγάρον, ἔθηκεν εἰς τὸ στόμα. Ὁ μαρκήσιος ἐν θριάμβῳ ἔτεινεν ἤδη τὴν χεῖρα, ὅτε νεωστὶ ἐλθὼν τις ἐτέθη ζωηρῶς μεταξύ αὐτοῦ καὶ τῆς δεσποινίδος. Ἦτο ὁ Σεβεράκ, ὅστις πρότινος στιγμῆς ἐλθὼν παρέστη μετ' ἐκπλήξεως εἰς τὴν ἐκκεντροκίτητα τῆς ὠραίας Ἀγγλίδας.

— Δεσποινίς! ἤρξατο... Καὶ ἐμελλε νὰ εἴπῃ: Προφυλάχθητε, διακυβεύετε τὴν ἀξιοπρέπειάν σας. Ὅτε ἐν σπινθηροβόλον βλέμμα τῆς Σάρρας ἔσβασε τὸν λόγον ἐπὶ τῶν χειλέων του. Ἐν τῷ βλέμματι δ' ἐκείνῳ ἐνεφώλευε τόση ὀργὴ καὶ ἀγανάκτησις, ὥστε ὁ Σεβεράκ ὠπισθοχώρησε.

Καὶ πράως, μὲ στόμα καὶ ὀφθαλμοὺς παραχρῆμα ἀναλαβόντας τὸ μειδίαμα, ἡ μὲς Ὀδοννορ, στραφεῖσα πρὸς τὸν ἀναυδὸν διατελοῦντα μαρκήσιον,

— Τοιοῦτον σιγάρον, διὰ τόσῃ εὐτελεῖ τιμῆν, εἶπε παιδρῶς, μαρκήσιε, εἶναι ἴσον καὶ τὸ μηδὲν, τῇ ἀληθείᾳ! Μοὶ εἶχον εἴπῃ ὅτι ἀπασαὶ αἱ εὐγενεῖς ρωμαῖαι οἰκογένειαι ζῶσιν ἐν στενοχωρίᾳ... Προσφέρετε διακόσια εἰκοσάφρακτα ἵνα λάβῃτε αὐτὸ τὸ πούρον, ἐγὼ, δίδω χίλια ἵνα τὸ κρατήσω.

Συγχρόνως ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου της μικρὸν βιβλιάριον ἐπιταγῶν, καὶ ὡσεὶ προὔκειτο νὰ πληρῶσῃ λογαριασμὸν τινὰ ραπτρίας, ἔγραψε τροχάδην λέξεις τινὰς, ἀπέσχισε τὸ φύλλον καὶ θέισα αὐτὸ ἐν τῷ σκεύει τῶν νομισμάτων,

— Διὰ τοὺς πένητας, εἶπε.

— Ἐπὶ τῇ γενναίότητι ταύτης τῆς νεάνιδος, ὁ μαρκήσιος Patrizzì καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἐξέστησαν, ἀνέκραξαν εὐγε! καὶ ἐχειροκρότησαν μανιωδῶς. Ἡ δὲ Σάρρα, κλίνας πρὸς τὸν Σεβεράκ, ἀκίνητον καὶ ἐκπεπληγμένον ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκῆτῃ λύσει τῆς σκηνῆς ταύτης.

— Βλέπετε, κύριε, ὅτι δὲν ἔχω ἀνάγκην οὔτε συμβουλῶν, οὔτε προστασίας. Τηρήσατε, παρακαλῶ, αὐτὰς διὰ τὸ μέλλον.

— Σύγγνωτέ μοι, δεσποινίς, εἶπε πράως ὁ νέος ἀξιωματικός, δὲν ἠδυνάμην νὰ κρατήσω ἑμαυτὸν ἐν τῇ πρώτῃ κινήσει ἀκούων τὴν τόσῃ ἀπρεπῆ πρότασιν γενομένην ὑμῖν... Ἐφοβήθη μὴ ἀπατηθῆτε ὑπὸ τῶν φιλελεημόνων ἐκείνων νέων.

Καὶ λέγων τοὺς τελευταίους τούτους λόγους ὁ Σεβεράκ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἐλαφρὸν μειδίαμα, ὅπερ ὅμως παρῶργισε τὴν Σάρραν, καθότι ἐνόμισεν ἑαυτὴν περιφρονηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ σοβαροῦ τούτου νέου, ὡχρίασε λοιπὸν ὑπ' ὀργῆς.

— Διὰ τοῦ ἀποτόμου τρόπου δι' οὗ ἤλ-

θετε νὰ μὲ προστατεύσητε, εἶπε, μὲ προσβάλλετε μᾶλλον ἐκείνου, ὅστις προσεπάθει νὰ μὲ ἀπατήσῃ.

— Παρακαλῶ λοιπὸν ὅπως ἐν τῇ ἀγαθότητι ὑμῶν μοὶ συγχωρήσητε ἐπὶ τῇ ἐπεμβάσει μου ταύτῃ, εἶπεν ὁ Σεβερὰκ.

Καὶ ὀπισθοχωρήσας βήματα τινὰ ἀπεμακρύνθη ἀνταλλάξας ὑπερήφανα βλέμματα μετὰ τοῦ Patrizzì.

Ἐκ τῆς πωλήσεως ἐπῆλθον λαμπρὰ ἀποτελέσματα, ἡ δὲ βασιλικῆς γενναιοδωρίας πράξις τῆς μίς Ὀδοννορ ὑπῆρξεν ὑποκείμενον πολλῶν σχολίων. Ἡ περιγίπισσα Pandolfini ὑπεκρίνατο καταλλήλως εἰς τὰς ἀπευθυνομένας αὐτῇ ἐπικρίσεις κατὰ τῆς λίαν ἐλευθερίου συμπεριφορᾶς κατὰ νεάνιδος.

— Τί θέλετε; εἶπε, δὲν δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν αὐτὴν ἀμερολήπτως· εἶναι Ἄγγλις, καὶ μάλιστα ἐκκεντρικῆ. Ἄν Ρωμαῖα τις διετέλει ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας ἤθελεν ἀποποιηθῆ ὑπερηφάνως τὴν πρότασιν καὶ ἀπολέσει τὰ διακόσια εἰκοσάφραγκα. Ἄν Γαλλίς ἔμπειρος καὶ ἐκδικητικῆ, ἤθελε δεχθῆ τὰ χρήματα καὶ κρατήσῃ τὸ σιγάρον. Ἄλλὰ μόνῃ ἡ Ἀγγίλις εἶναι ἱκανὴ νὰ ὑπερθεματίζῃ πενταπλασιαζούσα τὸ ποσόν, καὶ νὰ ἐξέρχεται θριαμβεύουσα ἐκ παγίδος, εἰς τὴν ἄλλη τις ἤθελεν ἀφήσῃ τὴν ὑπόληψίν της.

— Ἄλλὰ δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ εἶναι τις Ἀγγίλις, ἀνάγκη νὰ εἶναι καὶ ἑκατομμυριούχος ἀπεκρίθη ἡ κόμησσα Valserra, ἐξαδέλφη τοῦ Patrizzì.

Τὸ γεγονός τοῦτο, τὴν αὐτὴν ἐσπέραν περιῆλθεν εἰς γνῶσιν τοῦ κόμητος, πρῶτος ποιήσαντος αὐτῇ μικρὰν τινὰ ἐπίπληξιν.

Αὕτη ἐδικαιολογήθη μετὰ πολλῆς χάριτος, ἄλλως τε δὲν ἔδιδεν ἀκριβῆ ἀπολογισμὸν τῆς ἀξιοπρεπειᾶς τῆς συμπεριφορᾶς της, καθότι, ἀνατετραμμένη ἐν ἐλευθερίᾳ, ἦτο εἰθισμένη ν' ἀκολουθῆ τὰς φαντασιοπληξίας της.

Ἐν τοσοῦτῳ τὸ συμβεβηκὸς ὅπερ ἐνομιζέτο τετελεσμένον, καὶ ὅπερ ἦτο πρᾶγματι διὰ τὴν Σάρραν, ἔλαβε, διὰ τοὺς δύο ἀναμιχθέντας κυρίους, ἀπροσδοκῆτους καὶ σπουδαίας διαστάσεις. Τὴν ἐπαύριον ὁ Σεβερὰκ, ὅστις σπανίως μετέβαινε εἰς τὸ θέατρον, ἀφ' ἧς ἦτο ἐν Ρώμῃ, παρεσύρθη ὑπὸ τῶν φίλων του νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὸ Apollo.

Παρίστατο ἡ Ἄνδρά

Κατὰ τὸ διάλειμμα δέ, ὁ νέος ἀξιοματικὸς ἀνελθὼν εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον, ἵνα θεάσῃτε ἐν τοῖς θεωρείοις, εὐρέθη κατὰ πρόσωπον μετὰ τοῦ μαρκησίου Patrizzì. Ἐλέχθη ἔκτοτε ὅτι ὁ μαρκήσιος ἔβαινε εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Σεβερὰκ.

Ἀθωότατα ὁ ἀξιοματικὸς ἔθιξε τὸν ὄμον τοῦ εὐγενοῦς Ρωμαίου.

Οὗτος ἐποίησεν αὐτῷ βραδείας παρατηρήσεις, εἰς ἃς ὁ Σεβερὰκ ἀπήντησε ζωηρῶς. Φίλοι ἐκατέρωθεν ἐπενέβησαν, καὶ ἐν συνεδριάσει, ἀπεφασίσθη νὰ λυθῆ ἡ διαφορά αὐτῶν διὰ μονομαχίας τῇ ἐπαύριον.

Οἱ Ἴταλοὶ εἶναι οἱ λαλίστεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου.

Τῇ αὐτῇ ἐσπέρα ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἐσχο-

λιάζετο ἐν ἀπάσαις ταῖς αἰθούσαις. Ἐφ' δὲ ἡ Σάρρα ἐλάμβανε κύπελλον τείου, κατὰ τὴν πρῶτην ὥραν τῆς πρωίας, παρὰ τῇ λαίδυ Stereswort, συζύγου τοῦ πρώτου γραμματέως τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας, ἡ κόμησσα Valserra εἰσήλθε πνευστιῶσα καὶ εἶπε :

— Ἐμάθατε τὴν εἰδήσιν; ὁ Patrizzì μονομαχεῖ σήμερον μετὰ τοῦ Γάλλου ἐκείνου ἀξιοματικοῦ.

Ἡ Σάρρα ὠχρίασεν, ἡ χεὶρ αὐτῆς ἔτρεμε τόσον ὥστε ἤκουετο ὁ κρότος τοῦ κυπέλλου ἐπὶ τῆς κυπελλοδόχης καὶ ἀνέκραξεν : « Ἄχ! ἄχ! » διὰ φωνῆς τόσῃ πνιγηρᾶς, ὥστε ἡ Valserra προσῆλθεν αὐτῇ καί, ὑποκριτικῶς,

— Ἡσυχάσατε ἀγαπητῆ! ὁ μαρκήσιος εἶναι περίφημος σκοπευτής. . . Μαθητῆς τοῦ Masanielo. Ἡ ἐπιτυχία εἶναι ὑπὲρ αὐτοῦ.

Μετὰ τέταρτον ὥρας, ἡ Σάρρα σὺν τῇ Στέβαρτ ἔλαβεν ἄδειαν ν' ἀπέλθῃ καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν της ὑπὸ σφοδρᾶς ταραχῆς κατελιημμένη. Κατεκλίθη καὶ ἀπεκοιμήθη μετὰ πολλῆς ἀγωνίας καὶ εἶδε φοικαλέα ὄνειρα.

Εἶδεν ἐπὶ ψιλῶν δένδρων πεδίου τὸν Σεβερὰκ ἐκτάδην, ὑπὸ ξιφισμοῦ διάτρητον.

Πλατεῖα κηλὶς αἵματος ἠύρνετο ἐπὶ τοῦ χιτῶνός του, καὶ ἡ κεφαλὴ του ἐπὶ τῆς χλόης ἀνεστραμμένη, ἐγένετο ὠχρὰ ἐκ τῆς προσεγγίσεως τοῦ θανάτου.

Ἐξηγέρθη ἀνασκιρτήσασα καὶ ἀπεποιήθη πλέον νὰ κοιμηθῆ.

Ἐκλαυσε, καταρωμένη ἑαυτὴν ὅτι ὑπῆρξεν αἰτία τῆς μετὰ τῶν δύο τούτων ἀνθρώπων πάλης.

Καὶ ἠγέρθη, ἐστρέφετο πανταχόθεν ἐν τῷ θαλάμῳ της, μὴ δυναμένη νὰ καθῆσθαι εἰς ὠρισμένην θέσιν, ἀνίκανος νὰ προσηλώσῃ τὴν προσοχὴν της, καὶ μεταβαίνουσα ἐκ τοῦ παραθύρου εἰς τὴν θύραν ἐναγωνίως.

Ἐὰν ἐτρώθῃ θανασίμως, ἔλεγε, θὰ στείλῃ νὰ μὲ ζητήσῃ. Δὲν ἠρώτησεν ὅμως ἑαυτὴν πρὸς στιγμὴν, διατί ὁ Σεβερὰκ θὰ ἔστειλε νὰ τὴν ζητήσῃ καὶ ἐπὶ τίνι δικαίωματι.

Αὕτη τοῦ παντός ἐπελάθετο, τοῦ δυσπροσίτου τῆς ψυχρᾶς παραστάσεως, τῆς ἀντιπαθείας, τῶν πάντων.

Ἐλάμβανε ἐν τούτοις ζωηρὸν καὶ περιπαθὲς ἐνδιαφέρον περὶ τῆς τύχης του, καὶ μὴ ζητοῦσα νὰ ἐξηγήσῃ τὰ αἴτια, ἅτινα παρέσυρον αὐτὴν εἰς τοῦτο, θὰ ἔδιδε τὴν ζωὴν της ἐὰν ἐπανήρχετο σῶος καὶ ἀβλαβῆς.

Μέχρι τῆς μεσημβρίας οὐδεμίαν ἔσχεν εἰδήσιν. Κατετρώγετο ὑπὸ τῆς ἀνυπομονησίας, ἠτοιμάζετο νὰ μεταβῆ παρὰ τῷ στρατηγῷ, ἵνα μάθῃ τέλος τί συνέβη, ὅτε ὁ κ. Καναλέλ εἰσήλθε.

Δι' ἐνὸς σκιρτήματος εὐρέθη ἐγγὺς αὐτῷ — Αἴ λοιπὸν; εἶπεν, αὕτῃ ἡ μονομαχία;

— Ἐληξεν εὐτυχέστατα, ἀπεκρίνατο φαιδρὸς ὁ στρατηγός. Ὁ μαρκήσιος θὰ μένη ἐπὶ ἕξ τοῦλάχιστον μηνᾶς κληνῆρης. Ὡ! ἤμην βεβαίωτατος· γινώσκω τὸν

Σεβερὰκ. Εἶναι πλήρης ψυχραιμίας καὶ χειρίζεται ἐμπειρότατα τὸ ξίφος. Εἰργάσθημεν πολὺ ὁμοῦ. . .

— Καὶ ποῦ εἶναι; ἠρώτησεν ἡ Σάρρα μετὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Ἀνεχώρησε διὰ τὴν Νεάπολιν, ἀμέσως. Ἡ μονομαχία αὕτη θὰ διαθρυλληθῆ παντοῦ. Ὁ Σεβερὰκ, ὅστις δὲν ἀρέσκειται πολὺ εἰς τὸ νὰ ἐφελκύσῃ τὰ βλέμματα, ἔκρινε καλὸν ν' ἀπομακρυνθῆ διὰ τινὰς ἡμέρας. Ἄλλως δὲν ἔχω ἀνάγκην τῶν ὑπηρεσιῶν του ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Ἡ Σάρρα ἐπανεκάθησε.

Μετὰ τόσας σφοδρὰς συκινήσεις, ἡ ψυχρὰ αὕτη λύσις ἐπήνεγκεν αὐτῇ ἀποτέλεσμα ὁμοίον ψυχρολουσίας.

Ἡ καρδιά της συνεσφίχθη. Οὐτε ἤλθε κἂν ν' ἀποχαιρετίσῃ αὐτὴν, ἀφοῦ προεκινδύνευσεν δι' αὐτὴν.

Διότι δι' αὐτὴν βεβαίως ἐμονομάχησεν.

Ἡ τοῦ μαρκησίου πρόκλησις εἰς τὸ Apollo, ἦτο ἀφορμή.

Καὶ ἀπεμακρύνετο σιγηλῶς, καταφρονητικῶς.

Εἶχε λοιπὸν κακίστην περὶ αὐτῆς ἰδέαν; Καὶ βαθμηδὸν πᾶν τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ συλληφθὲν ἐνδιαφέρον, μετετράπη.

Εἶδεν ἐν τῇ ἐπεμβάσει τοῦ Σεβερὰκ, ἀκολουθῆν ὑπὸ ὑπέρφρονος σιγῆς, σκληρὰν ὕβριν.

Καὶ ἡ μόνῃ πράξις, ἥτις ὤφειλε νὰ προσεγγίσῃ αὐτοὺς συνάπτουσα ἀλλήλοισι σταθερὰν φιλίαν, συνετέλεσε ν' ἀπομακρύνῃ αὐτοὺς ἀλλήλων ἔτι μᾶλλον.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ μίς Ὀδοννορ ἔπρεπεν ἐγκαρδίως ν' ἀρέσκηται τῷ στρατηγῷ, καθότι ἀπέβη ἐν μικρῷ σπουδαιοτάτη.

Ἡ εὐκίνητος καὶ εὐμετάβλητος κόρη, ἡ τόσῃ θέλγουσα διὰ τοῦ αὐτομάτου τῶν φαντασιοπληξιών της, μετεμορφώθη εἰς θετικὴν καὶ σοβαρὰν γυναῖκα, ἐπὶ τῆς ρινὸς τῆς ὁποίας ἠδύνατό τις νὰ ζητήσῃ τὰ δίοπτρα κουακέρας.

Ἀπεῖχε τῶν νέων, διατελοῦσα πάντοτε ἐν ὁμίλῳ σπουδαίων ἀνδρῶν, μετὰ τῶν ὁποίων, ὁ κόμης διὰ τοῦ ζωηροῦ καὶ ἐλαφροῦ οἴστρου του, ὑπελαμβάνετο νεανίσκος· ἐφαίνετο δὲ μισήσασα πᾶν ὅ, τι εἶχεν ἀγαπήσῃ.

Δὲν ὠρχεῖτο πλέον, δὲ ἔπνευε, δὲν ἠμφιένυτο γυμνοτραχήλους ἐσθῆτας.

Ὅτε δὲ ὠμίλει, οἱ λόγοι αὐτῆς ἦσαν πάντῃ ἀντίθετοι τῶν πρώων ἰδεῶν της.

Ἐπῆλθε δηλαδὴ πλήρης μετατροπὴ ἐν τῷ βίῳ αὐτῆς.

Οὐδεὶς ἐξεπλάγη ἐν Ρώμῃ ἐπὶ τῇ εἰδήσει τῆς μνηστεύσεως τῆς Σάρρας μετὰ τοῦ κόμητος Καναλέλ.

Πρὸ πολλῶν ἤδη ἐβδομάδων, ἡ πρὸς τὴν νεάνίδα συμπεριφορὰ τοῦ εὐγενοῦς Γάλλου ἐθεωρεῖτο ὅτι ἐμελλε νὰ ἐπενέγκῃ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο.

Πάντες ὠμίλουν περὶ τοῦ μέλλοντος τούτου ὑμεναίου. Ἐν χώρᾳ δέ, ἔνθα ἡ κοινωνικὴ τάξις, ἡ γέννησις, ἡ περιουσία ἔχουσιν εἰσέτι ἀξίαν τινὰ, οὐδεὶς ἐξεπλάγη ὅτι ἡ Σάρρα συζεύγνυται κατὰ πολὺ πρεσβύτερον αὐτῆς ἄνδρα, εὐγενέστατον ὁ-

μως, πλουσιώτατον και λίαν ύψηλὰ κοινωνικῶς θεθεμιμένον.

Ζ'

Ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἀποθήκης τῶν γνώσεων, ἐν ἣ ὁ ἔρωσ εἶναι γενικῶς ὁ ὀρίζων τὰς ἀνθρωπίνους πράξεις λόγος, εἶχεν ἐμπνεύσει πάντη ἀλλοίας ἰδέας τῇ Στέβερτ, δι' ὅ, ἐσπέραν τινά, ὅτε ἡ Σάρρα ἐξεδύετο ὀμιλοῦσα, ἐν τῷ εὐρεῖ ὑπὸ τῆς ὠχρᾶς λάμπειος νυκτερινῆς λυχνίας φωτιζομένῃ θαλάμῳ, ἡ ἐξαίρετος γυνὴ ἀπεφάσισε νὰ λαλήσῃ.

— Πῶς ἡ Σάρρα, πρὸ τῶν ποδῶν τῆς ὀποιᾶς ἔσχε τοὺς εὐγενεστέρους νέους, νὰ στέρξῃ ὅπως γίνῃ σύζυγος τοῦ κόμητος Καναλέλ, ὅστις κάλλιστα ἠδύνατο νὰ ἐπέχῃ τόπον πατρός τῆς; Αὐτὴ αὕτη δὲν παρασκευάζει ἐαυτῇ θλίψεις ἐν τῷ μέλλοντι; Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ προσφιλὴς κόρη δὲν συνεζεύγνυτο τὸν κόμητα ἐξ ἔρωτος καὶ οὗτος δὲν ἦτο γαμβρὸς τυχαῖος, καθότι καὶ εὐγενὲς παραστατικὸν εἶχε, καὶ ὠραίαν μορφήν καὶ γένος ἐν τοῖς πρώτοις, ἀλλ' ἦτο ἐξηκοντούτης, ἡ δὲ Σάρρα ἤθελε θεωρεῖσθε ὡς θυγάτηρ του. Οὐδέποτε λοιπὸν ὠνειροπόλησεν εὐφροσυνωτέρων, πλήρη τρυφερῶν διαχύσεων ἔνωσιν;...

Καὶ ἐν λυρικῷ τόνῳ, ἡ γραία Ἀγγίλις ἐξηκολούθει. Τί κάλλιον βίου διερχομένου ὑπὸ αἴθριον κατακύαιον οὐρανόν, ἐν παχείᾳ χλόῃ εὐρέος λειμῶνος, ἐρεῖδομένη, ἐν ἀτμημένητῃ κόμῃ, ροδαρὰ καὶ ἀκμαίᾳ ἐπὶ τοῦ βραχίονος κομποῦ, εὐειδοῦς, σφριγῶντος νεανίου, ἔχοντος τὸν πύργον αὐτοῦ μετὰ παντὸς τοῦ ὑπηρετικῆς, ἐν τῷ μέσῳ τῆς γελώσης ἐκείνης φύσεως, ἀφθόνως τὰ δῶρα ὑμῖν παρεχούσης; Καὶ κατόπιν ὠραία τέκνα, μικροὶ ἀγγελοὶ νὰ περιστοιχῶσιν ὑμᾶς κραζόντα ἠδυφώνως, μῆτερ, πάτερ, καὶ γλυκερῶς τὸ βλέμμα ἐφ' ὑμῶν νὰ προσηλωσῇ! Τίς τούτου τερπνότερος βίος;

Καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθὴς εὐδαιμονία;

Ἦδὴ δὲ τί;

Ἀντὶ τοῦ ἀγλαοῦ ἐκείνου καὶ εὐφροσύνου βίου, ἡ Σάρρα ἐπόθησε τὴν λαμπρὴν δόνα τῶν αἰθουσῶν καὶ τὴν κίνησιν τοῦ ἐν ἔορταῖς καὶ θεάμασι διερχομένου βίου. Οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι ὁ κόμη, παρασυρόμενος ὑπὸ τῶν κοινωνικῶν σχέσεών του, ὑπὸ τοῦ υπερβάλλοντος πρὸς αὐτὴν ἔρωτός του, ὑπερήφανος ἐπὶ τῇ καλλονῇ τῆς νέας συζύγου του, θὰ ἐκπληροῖ εὐχαρίστως πάσας τὰς τῆς Σάρρας ὀρέξεις.

Ἄλλως τε τοῦτο εἶναι τὸ μᾶλλον συντελοῦν εἰς τὴν παγίωσιν τῶν σχεδίων του· διότι, ἐπιτρέπων τῇ γυναικὶ αὐτοῦ ἐλευθέρως ν' ἀπολαύῃ πασῶν τῶν διασκεδάσεων ἀπαύστως ἀνανεουμένων, θὰ ἐκώλυεν αὐτὴν τοῦ νὰ κατανοῇ τὴν ψυχρότητα καὶ τὸ κενὸν τῆς ἐστίας τῆς.

Ἡ ἠδονὴ, τὰ θεάματα, αἱ συναναστροφαι, θὰ παρεῖχον αὐτῇ, ἐπὶ τινὰ καιρὸν χιμαίρας εὐδαιμονίας. Τὴν ἡμέραν ὅμως καθ' ἣν, ἀπειρηκεῖα ἐκ τῆς ἐπιπλάστου ταύτης ζωῆς, ἤθελε ζητήσῃ ὀλίγην ἡρε-

μον χαρὰν καὶ ἐπανορθωτικὴν ἀνάπαυσιν, τί θὰ ἔπραττεν; Εἰς τί θ' ἀπησχόλει τὰς ἀέργους ὥρας τῆς.

Θὰ ἔριπτε τὸ βλέμμα περὶ αὐτὴν, ἀλλ' οὐδὲν θὰ εὕρισκε τὸ δυνάμενον ν' ἀναπληρώσῃ τοὺς θησαυροὺς ἐκείνους τῆς ὀρίμου ἡλικίας· τὰ τέκνα.

Καὶ ἡ νεαρὰ ὑπαρξίς πάλιν θὰ ἐθεωρεῖτο εὐδαιμῶν οὕτω ρέουσα.

Ἄλλ' ἂν τυχὸν ἔμελλε νὰ συναντήσῃ, ἐξευγμένη ἤδη δι' ἀλύτων δεσμῶν, τὸν ὄν ὠφείλε ν' ἀγαπήσῃ;

Ἄν ἡ καρδία τῆς ἀφνης ὠμίλει διεκδικούσα δικαίωματα;

Οἶα σύγχυσις ἐν τῷ βίῳ αὐτῆς, οἶα ἀνατάραξις τῆς καρδίας καὶ τοῦ πνεύματος σκοτοδίνη. Φύσει δὲ τυγχάνουσα ὀρμητικὴ καὶ παράφορος θὰ ἠδύνατο ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν ὀρμὴν τοῦ πάθους ἄβυσσον πρὸ αὐτῆς ὑποσκάπτουτος. Οἶοι, λοιπόν, ἀγῶνες ἂν ἤθελε νὰ παλαίσῃ κατ' αὐτοῦ! Οἶαι καρδιοβόροι μέριμναι ἐὰν ὑπέκυπτεν! Οἶαι πικρία ἐὰν ἀντίστατο!

Ἡ Σάρρα ἐγένετο κατηφῆς καὶ μεσπασμωδικὴν μορφήν καὶ μέλανας ὀφθαλμούς,

— Μοὶ ὀμιλεῖτε περὶ ἔρωτος! Πλὴν γινώσκω ἂν ἔχω καρδίαν; Εἶπον ὑμῖν τοῦτο πολλάκις γελῶσα, σήμερον ὅμως τὸ ἐπαναλαμβάνω σπουδαίως, νομίζω ὅτι ἡ μήτηρ μου ἐλησμόνησε νὰ θέσῃ τοιαύτην ἐν τῷ στήθει μου. Ἀνήκω εἰς φυλὴν περιπλανωμένων, ἡ δὲ φύσις, φαίνεται, ὅτι δὲν ἠθέλησεν ὅπως τὰ τέκνα τῆς φυλῆς ταύτης δύνανται ν' ἀποσιωθῶσιν εἰς τινὰ ἢ εἰς τι, ἵνα μὴ ὑποβάλλῃ αὐτὰ εἰς βάσανον τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἤθελον ἀπομακρυνθῆ καὶ μεταβῆ πρὸς ἄλλα ὄντα, ἄλλης χώρας. Μέχρι τοῦδε, ὑπῆκουσα εἰς τὰς φυσικὰς ροπὰς τοῦ πλάηντος βίου, διέδραμον τὴν Εὐρώπην ἅπασαν μεθ' ὑμῶν. Καίτοι ὅμως ἀνατραφεῖσα καὶ μορφωθείσα, ὡς πᾶσαι αἱ τῆς χώρας μας νεανίδες, ἡ παιδείουσις οὐδόλως ἐδάμασε τὴν φύσιν μου. Τὸ Ἀθιγγανικὸν αἷμα ρεεῖ ἀκάθεκτον ἐν ταῖς ἀρτηρίαις μου, αἰσθάνομαι δ' ἐνίοτε ἐπανόδους εἰς τὴν ἀγριότητα τῆς καταγωγῆς μου καθ' ὃν μόλις συνέχομαι. Εἶναι ἄρα ἀναγκαῖον νὰ ἔχω τέκνα, ὅπως μεταβιβάσω αὐτοῖς ἰδιοσυγκρασίαν παράδοξον, δι' ἣς ἤθελον θεωρήσει στρεβλὰς τὰς συνθήκας τῆς κοινωνίας, ἐν ἣ ἤθελον κληθῆ νὰ ζήσωσι, ἀφορήτους δὲ τοὺς νόμους, ὑφ' οὓς νὰ καμφθῶσιν. Ἐπειτα ἂν ποτε μοὶ ἐπέλθῃ ἡ νοσταλγία τῆς μητρότητος, ἂν αἰσθανθῶ τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ περάσω τὰς χεῖρας μου εἰς τὴν βοστροχῶδη κόμην τῶν ἐρασμίων μικρῶν κεφαλῶν keepsake, ὡς προλαβόντως μοὶ ἀνεφέρατε, γινώσκω πῶς προμηθεύεται τις παιδίον. Ἡ θετὴ μήτηρ μου μοὶ ἔδωκε τὸ παράδειγμα, δὲν εἶναι ἀληθές; Θὰ σταματήσω τὸ ὄχημά μου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, καὶ τὸ πρῶτον παιδίον τῆς νομαδικῆς φυλῆς, ὅπερ μοὶ ἀρέσκει, ἀγοράζω παρὰ τῶν γονέων του. Ὑπάρχουσι πολλοὶ δυστυχῶς ἐν τῷ κόσμῳ, οἵτινες θὰ θεωρήσωσιν ἐκδούλευσιν προμηθεύοντές τινα ἐν τοιοῦτον ζῶν ἄθυρμα, ἐννοεῖται ὅτι θὰ ἔλθῃ ὅπως δῆποτε ἐπίκουρον καὶ τὸ χρῆμα. Ὡστε,

ὡς βλέπετε, τὸ τοιοῦτον εἶναι χρηματικὴ καθαρῶς ὑπόθεσις, ὡς ὅλα, ἐν ᾧ χρόνῳ ζῶμεν.

Καὶ ποιούσα περιφρονητικὴν τινὰ κίνησιν, ἡ Σάρρα ἤρξατο γελῶσα, ἀλλ' ἀγρίως.

[Ἔπεται συνέχεια].

I. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Οἱ ἀπευθύνοντες αἰτήσεις περὶ ἀποστολῆς φύλλων τῆς καθημερινῆς ἐκδόσεως τοῦ λαϊκοῦ μυθιστορήματος :

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

παρακαλοῦνται νὰ ὑπογράψωσιν αὐτὰς ἐν τῷ ἄνω ἄνω ὄνω, διότι πολλὰ τούτων παρέρχονται ἀπαρατήρητοι, ὡς ἐκ τοῦ δυσαναγνώστου τῆς ὑπογραφῆς. Γνωστοποιεῖται δ' αὐτοῖς ὅτι, οἱ ἀποστέλλοντες δραχμὰς 6, ἀντίτιμον 120 φύλλων, λαμβάνουσι

ΩΡΕΑΝ

τὸ ἐξ 600 σελίδων ὠραιότατον μυθιστόρημα τοῦ Αἰμιλίου Ρισδούργ :

ΤΑ ΔΥΟ ΛΙΚΝΑ

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρισκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὀποιονδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἴτησις νὰ συνοδεύηται μετ' ὁ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολὰ δρ. 3. — «Ἡ Γυναικίς, τὰ Χαριτὰ καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 1. — «Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρας», μυθιστορία Catulle Mendès δρ. 1,50. — «Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2. — «Μπουμπουλίνα-Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὲρ Γ. Ἀνδρικοπούλου δρ. 3. — «Κωμῆδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου δρ. 2. — «Ὁ Γονζάλθης Κορδοῦσις ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστόρημα δρ. 1,50. — «Ἀνθρωπος τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου δρ. 2. — «Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφελίου, μετάφρ. Π. Πανᾶ, δρ. 5. — «Ἡ Ναξία Μαρίανθη» μυθιστόρημα πρωτότυπον, δρ. 1,30. — «Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου», μυθιστόρημα εἰς 6 τόμους δρ. 8. — «Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπήτης» μετάφρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα ῥ. 4. — «Ἐξομολόγησις ἐνδὸς Ἀββᾶ» μυθιστ. δρ. 150. — «Τυχαῖον Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου δρ. 1. — «Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 δρ. 6. — «Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γονζάλθης δρ. 1,50. — «Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγγῶ, μετάφρασις I. Καρασσούσα (τόμοι 2) δρ. 4. — «Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως» μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους δρ. 4. — «Ἑλληνικὴ» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου δρ. 5. — «Βίος τῶν Διαδόχων τοῦ Μωάμεθ» ὑπὸ Οὐασιγκτῶνος Ἰρβινγγος δρ. 2. — «Τὰ Ἰουδαϊκὰ» ἦτο ἀνατροπὴ τῆς θρησκείας τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν ἔθιμων αὐτῶν, μετ' ἀποδείξεων ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς δρ. 2. — Ποήματα I. Γ. Τσακασιάνου δρ. 3. Χρυσόδετα δρ. 4. — «Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρόμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελοδράμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ. Κ. Σφήμα λ. 50.